

I V A A D A M C O V Á

K L A D N O

PŘEPIS BESEDY KONANÉ 22. ČERVNA 2018

Iva Adamcová – Kladno 22. 6. 2018

Tak já vás tady dneska vítám, je vás tady dneska tedy hodně, jsme tady doslova a do písmene našlapaní. To je dobře, protože vy si pak odnesete nejenom domů, ale samozřejmě do celého svého života, takže ono to pak pracuje. A vy to moc dobře vidíte, a zrovna na těch setkáních. To, co se odehrávalo tady, než jsme přišli sem, to bylo nádherné. Všichni jsme otlapkaní, poobjímaní. Ano, to je hezké.

Tak, začínáme, držte si klobouky...

Milá Ivanko, děkuji, že jsi opět u nás. Mám pár dotazů, a také tento list delší, ale souvisí spolu, a tak je nechci rozdělovat na samostatné papírky, a předem se omlouvám všem za rozsah, mockrát díky za tvé odpovědi. Ráda bych znala tvůj názor na téma kletba. Slovník popisuje kletbu jako něčí žádost k vyšším silám, aby někomu vznikla škoda, nebo ho potkal zlý osud. Vyslovením kletby se určitá osoba stane prokletou, to je: po určité době tuto osobu postihne neštěstí. Prokletí se může vztahovat jak na osoby, tak na celé rodiny, předměty, místa a tak dále. Jelikož každá myšlenka i slovo je energií o určité síle, chápala bych podle tvého učení tak, že kletba je pouze silnou negativní myšlenkou či vyřčeným slovem, silným odporem odesílatele a v případě, že adresát prokáže pokoru a tím, že odesílateli skutečně hluboce odpustí...

Já ještě, než se dostanu k dalším větám, tak vám k tomu chci říct: víte, spousta lidí, a to jste si mohli všimnout, když jste teď poslouchali Košice, zaměňuje prožitky, které přicházejí jakoby nečekaně a zdánlivě z vyšších sfér, a vlastně de facto jsem to nikdy předtím neviděla, až když jsem to přinesla k vám k vysvětlení, nemohlo to tady být, zaměňujete to za božskou práci. Ona to je i není. Vy už dnes moc dobře víte, že tyto věci jsou nastaveny ve hmotném vědomí, to znamená ve vašem těle, ve hmotě. Takže tady na dovysvětlení: žádost k vyšším silám není k vyšším, ale k „nižším,“ protože Bůh by nikdy nikomu neublížil, že ano, samozřejmě; to znamená, že by nepoužil negativní žádosti k útoku na někoho jiného, protože tím samozřejmě útočí sám na sebe, přikrytý jiným lidským tělem. Dřív to nebylo možné zastavit. Uvědomte si, že hladina bílé magie, ta sama o sobě se bojí karmy, včera jsme o tom mluvili ve Studiu osm. Ano, bílá magie se bojí, aby neměla karmu, ale tím, že se bojí a odmítá karmu, tak si ji činí, to je odpor k něčemu, co se děje. A strach z toho, že tu karmu mít budu, pozor, vy jste ji nikdy neměli, vy jste Vědomí Boha, to znamená i strach z karmy má pouze hmotné tělo, kterým jste nikdy nebyli. A když vy kývnete na všechno, co se vám děje, tak zkrátka se vás to netkne, projde to, jde to mimo, jste takzvaně nedostřelitelní, když jste Bohem - Bůh je vyšší a vládne hmotě. Ale samozřejmě víte, že tam to božství je zastoupeno, protože průběh učení a zkušeností musíte podstoupit v době 3D, to znamená, že vámi, Bohem, je navolen ten úsek toho vývoje, kdy si myslíte, že jste hmotou a myslíte si, že to na vás střílí. Takže ano, já nesmím vlastně nechtít to prokletí z něčích úst. Vy máte milovat Satana, milovat hmotu a je jedno, co vám ta hmota činí ve formě jakéhokoliv člověka. To znamená, že já zachovám úplný klid a nebudu útočit na žádné čakře. Víte

už, jaké podmínky má každá úroveň. A když splním tyto podmínky, tak se nic nepříhoda. Jenže samozřejmě tohle ubývá postupně, ve vývoji vy se k tomu dostanete strašně pomalu. Ze začátku to prožíváte hodně silně na jedničce, že ten, kdo vás prokleje, je špatný, ale on není, on je Vědomí Boha, je vaše vlastní Vědomí. Takže když mě nějaký člověk prokleje, tak já vím, že on za to nemůže, že to zkrátka musí tak udělat a není kvůli tomu špatný, proč by také měl, když on je Vědomí mé vlastní, ale dělá to jenom hmotná složka, která je iluzí. Ti, kdo se bojí a nechtějí a mají strach z toho, že je to postihne, tak tím strachem a odporem k tomu, co se děje, si vytváří svoji vlastní karmu té oddělené bytosti, za kterou se samozřejmě v té době považují. Takže vidíte, že vám to má být úplně šumafuk. Tehdy vás to mine.

A pozor, hmota se bude snažit, třeba nedávno mi někdo říkal, že má v rodině samé sestřenice a sestry už kolem čtyřicítky a žádná se do dneška nevdala, nemá žádného partnera - to je určitě kletba! Víte, co jsem asi řekla, byla jsem sprostá, doporučila jsem jim, ať se na to vy... a ať si ten krásný život žijí dál, a ono se to pak po čase změní, ale dokud tam ten závoj myšlenek přece jenom je, že by to mohlo být, a že to nechci - osud máte nastavený. On tam může někdo z té rodiny tímhle operovat, a i ten jemný strach z toho, že by to tak mohlo pracovat, tak ten vás samozřejmě poškozují.

...například tím, že odesílateli hluboce odpustí...

Víte, vy nemusíte ani odpouštět, když vám to nevádí. Napřed musíte odpustit, když vám to vadí, pak děláte tyto kroky. Když vám to je jedno, že na vás někdo něco poslal, tak není co odpustit samozřejmě. Nebo pochopí, že mu to někdo, kvůli předkům, musí udělat. Pamatujte si, že vy se rodíte do podobné DNA. To znamená, že většinou navštívujete tu jednu linii, takže proč odpouštět předkům, když vy jste byli jedním z nich, který se učil v té minulosti a potřeboval si to všechno zažít. Dneska už víte, že jste vše. Jste úplně vše, na co se podíváte, protože vaší skutečnou realitou je Duch. To znamená, že vy jste si skutečně zvolili pouze post v tom planetárním místečku, kde jste se narodili do rodiny s tělem a jménem. A samozřejmě vyhovuje vám tohle místo díky tomu, že už jste na takové úrovni, že jste si prožili ty věci - a museli jste si je prožít. Kdyby jste si je neprožili, dneska byste nemohli pochopit přechodovou hladinu, to znamená 4D bránu. Dnes jste připraveni. Takže vidíte, že bylo dobře, že jste si procházeli stavy, kdy vás někdo proklel, nenáviděl, kdy jste měli pocity, kdy celý rod je zcela zatracen - a co se vám samozřejmě děje. Dnes se tomu můžete i smát.

...nebo přijme to jako něco, na čem se domluvili.

Ano, je to na domluvě, ale tohle nemůžete vysvětlit člověku, který nemá vlastně tu zkušenostní hladinu, to zkrátka nejde, ti lidé si to musí prožít.

Víte, my jsme teď řešili něco maličkého s Danem, protože teď po Košicích musel někdo, komu jsem odpověděla reagovat, že to Dan neposlal, ale ono to tam je. Když to ten člověk nemá slyšet, tak to zkrátka neuslyší - i když má celou přednášku. Takže nedivte se potom, když někomu něco vysvětlujete, tak on nemá šanci to postřehnout, protože není připravený to pochopit, úplně ho to mine. A přesně takhle toho člověka mine třeba i ta kletba, když je skutečně čistý. To jsou věci, i vy se dneska budete podívat, když

budete s někým mluvit. Zkuste si vzpomenout na začátky, a hodně to pracovalo, dneska už slyšíte mnohem víc, i když každý má svůj čas. Něco jsem vysvětlila, ten člověk s údivem zíral, zavřely se za ním dveře - a zapomněl to, do hodiny měl hlavu prázdnou: „Jak ona to říkala? A přitom to bylo tak jasné.“ Pro mě tohle je technologie počítače, někdo mě něco vysvětlí, za pět minut to nevím, už to zase lovím. Rozumím tomu, protože každý to máme jinak tady pro ten život nastavené.

Pochopí, že si předem dobrovolně vybral tělo takto zatíženého rodu, do kterého se narodí, či přiřzení, jako to nejlepší, aby se naučil právě to, co potřebuje.

Ano, to jsou automatické posty. Vy nemůžete minout nějaký osud, nějakou inkarnaci, všechno má návaznost. On je to vlastně jeden dlouhý život, jenom z něho skáčete do projeveného a zpátky do neprojeveného světa. Takže nemůžete něco vynechat. A každou tou inkarnací se vám vlastně zvyšuje zátěž toho těla, a to umenšení, které máte odložit. Jinak to nejde, ale je to kontinuální, je to navazující a průběžně odkládající. Takže vidíte, že každý dojde cíle. I ten, kdo vám dnes ještě nerozumí a skutečně dělá ještě černou magii, musí to dělat. Jen obrovský soucit. Představte si, když jste odkládali zlo, stávali jste se bílými mágy, tak vám samozřejmě vadilo, co vám ti černí dělali, jenže jste si neuvědomovali, že vy jste to vyslali v nějaké té inkarnaci dřív, a teď vás to v té fázi toho dobra dohání. To samé potom pokračuje při odkládání bílé magie, toho dobra, až do nuly, protože vy v duálním světě musíte odložit pozici dobro-zlo, jiná šance není.

Vasco Rossi má nádhernou písničku, která v překladu vlastně znamená: Dobří nebo zlí, to ještě není konec... Ano, je to tak lidsky pojeté. A je to správný pohled na život.

Přijme to v daném životě jako svou zkoušku nebo niterně skutečně neučiní vůči kletbě odpor, to znamená, nebude se ani nějak snažit se jí zbavit.

Ano, výborně. Vezměte si, vám se opakuje jenom to, co odmítáte. Už jste to zjistili? //Smích// Výborně, vy jste šikovní studenti! Tak proč bych měl něco odmítat, když vím, do prdele, že se toho nezbavím. Ano, je mi to jedno! Jakmile vám to je jedno, tak to z vašeho života zmizí. Ano, přesně tak.

Pak se možná kletba, jeho ani jeho rodiny nedotkne, nebo se přestane předávat dál a nepřitíží ani odesílateli. Je to tak?

Ano, je to tak. Ale pozor, nekalkulujte! Ještě kalkulace, že tedy, když mně to nebude vadit..., //smích// to je ještě usilování, rozumíte? Vám to fakt musí být úplně šumafuk. Navíc také musíte počítat s tím, že někdo z vaší rodiny ještě bude černý nebo bílý mág, to také může být. To znamená, že nemůžete zachraňovat, on se totiž musí každý zachránit sám. Takže se máte radovat, že dostal na prdel. A jsou to vaši příbuzní, takže bacha, je to perfektní. A navíc tím, že vám to bude jedno, vy je osvobodíte. To je nepochopitelné pro magickou hladinu.

Dívejte: dejme tomu, moje dítě bude plakat, třeba dostane kopačky od kluka... Když mi bude jedno, že ta moje dcera pláče, já jí jenom mohu ukázat hladinu klidu, tak má

největší šanci, jak to pochopit, protože v tom klidu vám totiž už spadne do hlavy, co jí máte říct a jak jí to máte vysvětlit, aby neplakala. Jakmile jste zablokováni, nejste Bohem, jste hmotou - ta hmota vám neporadí.

Pamatuji si, když jsem byla před pár lety u Alžběty Šorfové, tak v prvním díle, tam ona měla tuhle otázku, a já jsem viděla, jak ty oči nechápaly, co jí vlastně vysvětluji: jak to, že nelituji své dítě, když se mu něco stane... Ale tam to ještě nebylo samozřejmě, hmota má svůj proces. Vezměte si, bílý mág dnes ani neví - on si myslí, že k němu mluví Božství, dneska už jsme o tom vlastně mluvili, včera ve Studiu osm také, protože vezměte si, že hmota má svoje procesy, takže, aby jste se dostali do fáze vysokého dobra, tak vám ukazuje, jak jste důležití. A projektuje vám třeba fakty vesmírné konference, oni to skutečně žijí. A oni se nedokáží oprostít od toho, že by byli méně důležití, že tedy na nich to visí, že ta planeta bude převedená. Takže, dohadovat se s nimi, na to zapomeňte! Musíte kývat, kývat na jejich konference, přijímat, že jsou důležití. Ano, ano, a musíte si počkat, až dostanou na prdel, a pak přijdou, a teprve jim můžete něco vysvětlit, ale až se budou sami ptát, dřív ne - to je láska, ne odsudek, oni za to nemohou, že ty projekce mají, ty projekce jsou nastavené. A jestliže ten člověk, přestože je takhle v silné bílé magii, je to můj vlastní Duch, já si musím počkat na dobu, kdy bude připravený na to, aby slyšel, jinak se zablokuje odsudkem ke mně, protože on mi nebude rozumět.

Hladina pokory je, že opravdu s velkým soucitem zhlížíte i na ty, kterým byste možná dřív rádi pomohli, ale vy jim pomůžete právě tím, že oni se ponoří do těch největších sraček. Víím, že vy tady mi už dnes rozumíte. Dříve to bylo složitější, nemohla jsem mluvit tak okatě, ale dnes už mohu. Dnes mi říkal tamhle Zdenka, že poslouchal audio nahrávku číslo sedm ze Třebíče, z roku dva tisíce třináct, a že to bylo nebe a dudy, to co ze mě padá dneska. A já jsem řekla: „Ano, ale kdybych tohle řekla tenkrát, tak byste mě ukamenovali!“ //Smích// To nešlo! Takže vidíte, jak ta hmota krásně spolupracuje. Já mám čas.

První dotaz: Říká se, že na rodinu mého muže byly kletby, kdysi dávno, skutečně uvaleny, že se jejich dopad táhne generacemi jeho rodu. Když jsem se to dozvěděla, samozřejmě mě to zaskočilo, zapsala jsem si odpor, který jsem si chvíli přikrmovala - a říkala jsem si: Uf, tak rodové zatížení, proč za to máme platit my a naše děti, když ani nevíme za co. Ale čím víc jsem o tom přemýšlela, díky tvému učení jsem se dostala k tomu, že stalo-li se, stejně s tím nic nenadělám, mohu jen odesílateli odpustit. A snad i pochopit, že to jeho tělo muselo udělat.

No jasně! Pozor, tady přehlížíš (asi si můžeme tykat, tyhle věci mi už jdou tak nějak mimo), že když já si někoho vezmu, zamiluji se do někoho, tak víte už, že to znamená vstup do učení. Jestliže pak zjistím, že ten můj vyvolený a milovaný je prokletý skrz naskrz, tak je to mým úkolem, já jsem si to zvolila do života. A samozřejmě, nebudu se bát, budu si říkat: „Jupí, teď mu pomůžu, tomu miláčkovi, proto mě potkal samozřejmě!“ A budu to zlehčovat, protože i ten člověk, který tohle má, je vyděšený. Ta rodina tam hází nějaké: „Bacha! Teď se to tam dělo a bude se to dít.“ Ano, to, co

odmítáte u svých předchozích generací, to se vám bude dít. Protože to odmítáte - nejste Bohové, jste hmota. Takže hmota vám dá na prdel. Takže, až mi to bude jedno, čím ta hmota vyhrožuje...

Teď mi do hlavy spadl nádherný příklad. Kdysi jsem viděla Třináctou komnatu Ládi Hrona. Já ho miluji, je úžasný. Maminka na něho kouká skoro každý den odpoledne na Jedniče, teď kolem prázdnin, protože ten chlap umí zazpívat úplně všechno, on je ještě krásný, vtipný, je bombastický. A on tam vyprávěl příběh, že jeho tatínek, dědeček, a možná i pradědeček zemřeli v třiceti devíti letech. Takže, když se mu blížila ta devětatřicítka, tak měl prapodivné pocity. Ano, ono to tělo samo vysílá, ono vám to padá do hlavy, když tam jsou tři, čtyři generace před vámi, které mají fakt ten zářez v devětatřicítce. On tam ale vysvětloval, že on to vlastně přijal, že si řekl, že s tím nic neudělá. Ano, uděláte s tím něco? uděláte s tím něco? Ne. Jestli mám zemřít, v devětatřiceti...

Přišel Dan s poznámkou k Ivance kvůli nahrávání. Já se tady válím! //Smích// Víš, jak je mi dobře, ty vole! //Smích// Víte, Božství působí, jako když vypijete flašku whisky... //Smích// Hele, Valáškoví, kdybych se kácela, tak mi řekněte, ať Dan nemusí chodit tak daleko!

Takže to, že on to vlastně přijal, tak se to nestalo. On samozřejmě už mnoho let žije dál, protože ho tam ty strachy opustily. Když to okolí stále řeší, nepřijímá, tak se tyhle věci samozřejmě dějí. Takže já, naopak, když přijde mému partnerovi takové nějaké to zděšení. Nebo on už třeba bude odolný, ale občas někde ta hmota zapůsobí, protože vy víte, že Satan ovládá každé hmotné lidské tělo, takže občas přijde babička, tatínek, něco tam takhle zašveholí... Pozor, ti lidé si to třeba ani vůbec nepamatují.

Já jsem v Žilině vyprávěla příběh, anonymně, psst, //smích// o jedné mamince, která jela se svým -náctiletým synem v autě. Kluk dobrý, ale kdysi odsoudil dědečka za to, že byl cholerický a na všechno naštvaný. A já ho varovala. Já ho varovala, aby to nedělal, nicméně asi to proběhlo. A ona mi se smíchem vyprávěla, jak jeli spolu v autě. A jak jeli, pohoda byla, ticho, nic se neřešilo, a najednou ten kluk, sklopenou hlavu, říká: „Ten komín mě sere!“ Ona: „Já jsem byla úplně v šoku. Co to říkáš? Ahoj tati!“ //Smích// Představte si, po roce, nedávno jsme si na to vzpomněla, vyprávěly jsme si o tom. Říká: „No, představ si, ty o tom mluvíš úplně neskutečně. Minulý týden jsme jeli zase. A teď vidím ten komín, ve stejném městě, ve stejné ulici, a říkám: -Ten komín mě sere!“ A ten syn jí říká: „Proč to říkáš, co se stalo, on ti nic neudělal.“ //Smích// On si na to vůbec nepamatoval!

Lidé, kteří vás přijdou prozkoušet, já vím několik událostí s mojí maminkou, která řekla něco šíleného a do dneška vím, že ona to neví, to tělo je využité, aby to udělalo, aby vás rozdělilo, ty vaše schránky jsou tady na to nastavené. Hlídejte si to. Takže, jestli mám takového muže, vím, že je mým úkolem, nebo i v rodině, když se narodíte, když se všichni bojí, a přijde najednou někdo první, já jsem také byla takovým dítětem, které vlastně zahánělo pesimismy rodiny. Ale vy jste k tomu připravení, narodili jste se v době, kdy vlastně překračuje planeta hranici 5D, takže vy jste tady na správném místě.

A čím byly horší stavy v rodině, tím líp. Ano, vy jste jim přišli posloužit, to je přece správné, ne.

Druhá otázka. Zajímalo by mě, lze-li energetické zatížení takového typu, myšleno kletbu, předávat z generace na generaci.

To je pouze vývoj. Uvědomte si, že jste si objednali dědečka, pak tatínka, svoji generaci, pak i další generaci po vás. Vy všichni spolupracujete, a každá ta další generace je o něco lepší a lepší, každá následná vlastně umenšuje odpor, je to tak slíbené. Síla hmotného vědomí slábně. A v této době, to je napsáno v Bibli, Satan ztrácí nad touhle planetou moc. Ano, ona jenom překročí hranici. Tady máte hranici, ta planeta letí, a proto existuje teď ta křeč, kde ti, co nemají dostatek zkušeností, tak jsou zadrženi v křeči. Oni mají zvolené horší osudy, to znamená náročnější, které je jasné, že nezvládnou směrem do přechodu do stavu Vědomí. Ale vy víte, že je to správně.

Já jsem teď vysvětlovala někde, už ani nevím kde, že jsou lidé, kteří mi píší: „Ježíši, ale já nechci na tu planetu za námi!“ //Smích// Co nechtějí, mají mít! Ale já vám jdu příkladem. Vždyť já jsem se pro vás vrátila z úplně překrásné planety sem, ale tady je moje Vědomí, jestliže si zvolím moji cestu i zpětně a inkarnaci sem, tak je jasné, že jdu sama za sebou. Vy jste mí příbuzní. Já bych nesplnila úkol, kdybych měla tu křeč. Proto děti, které se teď rodily a měly nastavené takové ty vzpomínky, to je přesně to samé, jako má hladina bílé magie, když má vize těch různých konferencí vyšších bytostí, a připadají si jako důležití. To je úplně to samé. A ty děti třeba pláčou a stýská se jim tam po těch... to je proces, kdyby to totiž bylo čisté Božství, tak tomu nepodlehne. Bude vědět, že tady nebudu trápit rodiče, nebudu jim tady fňukat, že sem nepatřím... Pozor, to je jeden z průvodních jevů křeče hmoty. Bůh je pokora, proboha! Vždyť vám to Ježíš řekl, že když budete pokorní, budete Bohové, budete nesmrtelní. Ale v opačném případě nebudete. Budete kusem masa v křeči.

Přidám příběh. Předek mého muže kdysi vyskočil z vlaku. Někdo říká, že měl velké bolesti hlavy, někdo, že měl psychické problémy. Byl to silně věřící člověk, který zde zanechal čtyři děti. Nikdo to nečekal, všechny to zaskočilo. Jistý bílý mág tvrdí, že se tak stalo právě důsledkem nějaké kletby. Možná, kdo ví, nic dál...

Prosím vás, nevěřte jistému bílému mágovi! Tělo toho dědečka mělo program, je to zkrátka tak, jak to je. On ten Satan vždy přijde a zase tam takhle něco vsune, aby jste se dál báli. Ano, dobře, tak musíte respektovat, že dědeček vyskočil z vlaku. Hlavně, když měl migrény, tak jako - když se mu ulevilo... Já vím, že to zní asi cynicky, ale není to tak! Vy máte právo volby. A věřte mi, že ta hmota si udělá to, co je zapotřebí, tohle je svaté.

Jeho syn mu to nikdy neodpustil. Nechápal, jak je tu mohl nechat tak malé samotné s maminkou, živořili a v životě to na něj mělo obrovský dopad.

Ááá, když mu neodpustí, pokračuje odpor... To znamená, já musím prožít něco podobného, rozumíte? Vezměte si, že vy jste stejný Duch. Pepíčku, mohu tě použít, vid'. Jestliže ty budeš můj předek a já ti neodpustím nějaký čin, něco, co jsi udělal, tak aby mě to s tebou sblížilo v době přechodu do 5D, tak je logické, že moje tělo bude dělat to samé.

Dneska jsme řešily tady s jednou buněčkou z vás, to je úplná klasika. Manžel obrovsky kritický, obrovsky. Ať se žena snaží od rána do večera, tak furt přichází nějaká kritika. Ale pozor, on měl tatínka, který byl obrovsky kritický a on ho odsoudil. Aby ho to sblížilo s tím otcem, tak musí dnes sám kritizovat, ale on už se dnes přiznává, že ho to potom mrzí. Je to proto, aby jste soucítili s tím otcem, kterého to tenkrát asi také mrzelo. Ale i ta žena si to samozřejmě nese jako výukovou jednotku, protože i ona měla vedle sebe v životě zase kritickou matku a tu matku odsoudila, takže ještě pořád se musí doučovat. Takže ta cesta vede ke smíru jedině tehdy, když ona bude vděčná za to, že vlastně jí nahrazuje tu matku. Pozor, to je důležité! A i on pochopí, že tomu otcí možná to také bylo líto, ale tenkrát to nebyl schopný vidět. Takže soucit s druhým lidským tělem! Tady nikdo není zlý. Zlý je oděv, který hraje divadlo. Vaše skutečná realita je Štěstí a Božství a Láska. A i ten sebevětší vrah, který tady kdy existoval na planetě, tak byl Bohem a byl vámi. Včera jsem ve Studiu 8 vysvětlovala to samé, co tady vysvětluji, že i vy jste byli Hitlerem, což je pro někoho hodně dramatické samozřejmě. Ano, naše skutečná realita, jedna jediná, je Duch, společný, vždy je to na jediné planetě. A ve vyšších dimenzích se pak učíte přijímat další planety jakoby toho rozsahu. A ve vyšších dimenzích je zase jiná, silná změna ve Vědomí.

Mému muži před třemi lety objevili v hlavě gigantický nezhoubný nádor, který je sice nezhoubný, ale opakovaně dorůstá, už jsou čtyři operace a ozařování. Opakovaně si prošel neskutečnými bolestmi, obrovským utrpením. Samozřejmě nás napadla spojitost i s pradědečkem.

Pamatujte si, jestliže ten člověk ví, co měli jeho předkové a bojí se toho, tak kouká do budoucnosti co bude, a neoživuje tady a teď svůj život v těle. Jestliže tam chybí Božství, v téhle oblasti, tak je logické, že ta hmota si vás podrobí. Hodně lidí má migrény nebo obrovské tlaky, nebo jim třeba rostou jakékoliv druhy nádorů právě z toho, že se bojí, co bude. Takže jednak byste se měli chovat i ve svém životě tak, že za sebou máte mít čisto, abyste pak neviděli dopady, které na vás čekají, protože pak se bojíte. Vy to podvědomě cítíte, že jste něco udělali jakoby špatně. Pozor, neudělali! Vždyť jste to udělali přesně tak, jak jste to udělat měli, jak ta hmota byla naprogramovaná, abyste prošli tímhle vývojem a zjistili jste, co pro vás bylo dobře a co vlastně už příště nebudete dělat, takhle se učíte, jak byste to jinak pochopili.

Manžel říká, že procházel-li děda něčím podobným bez utěšujících léků, pochopil by jeho čin.

Ano, výborně. To je první krok. Takže proč neodpustit. Vydržet takovou šílenost, bez oddechu, kdy vás to bolí ve dne v noci, to musí být šílené.

Třetí dotaz. Muž ale platí jen za své odpory v tomto životě, ne za odpory předků, či kletby na ně uvalené. Je to tak? Nebo možné, že prochází stejnou zkouškou jako zmíněný předek?

On je ale odsoudil. Vy si oblečete odpory na sebe. Už jsem vám vysvětlovala, že třeba bílá magie obviňuje své předky z toho, že za to mohou.

Mně jednou jeden pán řekl: „No jo, ale já jsem ale lítostivý, protože jsem to zdědil po mamince, po babičce, po prababičce...“ Já říkám: „Pozor, to je vaše! Není žádného vašeho předka, vám vyhovovalo DNA lítosti, kterou neumíte, protože v minulosti jste to neuměl. To je vaše věc. Takže nepoukazujte takhle prstem na někoho, že někdo za vás může! To je vaše! A jestliže vy teď pochopíte, že lítost je k hovnu..., vezměte si, něco se stane, vy se za vteřinu posunete z bodu do jiného děje a začnete brečet, je jasné, že se vám musí dít to samé..., vy jste konečně měli novou, zase další šanci to opravit. Dokud podléháte útokům svého vlastního těla na ději svého osudu, nemůžete zjistit, kdo jste, to neexistuje. Proto hmota je nejlepším učitelem a musí opakovat odmítané věci, tehdy jste smrtelnou hmotou. Jinak jste svobodným Bohem, který necítí žádnou bolest.“

Ještě jedna skutečnost. Náš syn, nyní sedm let, má odmala panickou hrůzu z vlaků. Není schopen přejít koleje, aniž by neměl obavy, vždy nás žádá, abychom jeli jinou cestou, než přes železniční přejezd, a když vidí někoho jít po kolejích, rozbrečí se. V mé rodině také došlo k tragické události. Můj dědeček zemřel ve vlaku při srážce s jiným vlakem v protisměru. Je možné, že jeden nebo druhý příběh našich dědů může syna ovlivňovat?

Víte, nedávno jsem vysvětlovala, že vy, jako Bůh, nemáte paměť. Bůh nemá zapotřebí si něco pamatovat. Já vím, že je to blbé pro vás, vy jste ještě na paměti závislí. Jenže já už pomalinku ne, já už v té hlavě nic neudržím. Ale pamatujte si, paměť má jenom hmota. A pozor, má ji i do minulosti i do budoucnosti, to jste si mohli ověřit v bílé magii, že vám třeba ukazovala, co se bude odehrávat. Hmota vás tímto zkouší. A pozor, v době bílé magie vám to připadá geniální: „Ty vole, já to vím a oni ne!“ A teď se tím vytahujete samozřejmě: „To je super!“ Snažíte se být lepší než druzí, takže to vás krásně, hezky utlačuje. A pozor, vidíte to, oni to považují za dar, ale je to nedar. Jste hodně citliví, všechno vás rozčílí, rozruší, třeba někde tam zavraždili jednadvacet lidí - a vy to tam cítíte, vy tam dokonce vidíte obrazy..., si myslíte: „Wau!“ a vyprávíte to všem druhým, oni vás obdivují. Nebo litují, to je potom také možné. Jsou samozřejmě různé varianty. Takže bacha, zvyšuje se vždy citlivost těsně před tím, než se stáváte Bohem, aby jste ji uměli odložit a vzdát se toho. Dar je totiž vždycky nedar. Vy se potřebujete ztotožnit s celkem, s původním Duchem.

Takže hmota má paměť. Jestliže si vaše dítě obléklo takovou tu míchanici, padesát procent někde z minulosti od muže a padesát od vás - tam se odehrávaly vlastně v paměti tyto věci, takže může tam mít někde ten chlapec obavy z těchto věcí. Ale vaším úkolem je za prvé: nebát se toho, že to vaše dítě má, zklidňovat ho, vysvětlovat. A buďte trpělivá. Rozhodně ho nelitujte, zklidňujte ho, chce to hodně trpělivosti. Není čeho se

bát. Asi bych se snažila tomu dítěti vysvětlit, že vždy nás musí potkat to, čeho se bojíme. Takže by jsme se bát neměli, není čeho.

Četla jsem několik knih o buněčné paměti, vědecky je tato teorie již potvrzená a dokonce se s ní začíná pracovat i v klasické medicíně, není to už záležitost jen alternativních oborů. Vědci a lékaři přišli na to, že nové buňky přejímají programy starých buněk...

Ano.

...a začínají s tím pracovat. Rozumím tomu tak, že takové programy, odpory zapsané pozůstalými, mohly být zapsány i v buněčné paměti jejich těl a předány z generace na generaci. Epigenetika pak však říká: takové programy pak mohou, ale nemusí být spuštěny, ale můžeme, nemusíme onemocnět stejným neduhem. Vlastně se dá říci, že záleží, jak jsme schopni nedělat odpory, je to tak? Ivanko, mnohokrát děkuji za vše.

Vy ale víte, a to je strašně důležité vědět, že osud je hotový. Vy ještě pořád někde nechcete občas připustit, že to je všechno hotové. Vy jste si oblékli děj. Vy jste si skočili do rychlíku, teď zase dávám blbě příklad s vlakem... //Smích// Ano, vy jste vlezli do rychlíku, ten vlak si jede, ať chcete nebo nechcete, vy to zkrátka musíte projet do té výstupní stanice, kde z toho vypadnete. A nikdo vás od toho nezachrání, je vaším úkolem si to prožít. To znamená, že vidíte, že když ten člověk vlastně ví, dnes už samozřejmě medicína ví, že když třeba máte dostat v šestatřiceti rakovinu, tak ji máte, když máte mít například v šedesáti dítě, tak ho mít budete, zkrátka ať chcete nebo nechcete, protože je to navolené, že se to stane, a že s tím i budete souhlasit, anebo nebudete, ale nezjistíte to včas, takže se to zkrátka přihodí. Doufám, že nemáte hrůzu, dámy. //Smích//

Takže pozor, vaším úkolem je: nebát se jako matka, že by vaše dítě k tomu inklinovalo. To je pro vás dnes důležité. Vy ochráníte vaše dítě přijetím osudu veškeré hmoty okolo sebe. Neberte to jako ignoranci. Ono de facto, by to mělo být přijetím osudu celé planety, ale takový rozsah po vás nechci, vědomě. Vám bude stačit jenom ta rodina, ono to dá někdy zabrat, že ano!

Ahoj, Ivanko, moc děkuji tobě i Danečkovi za všechny tvé přednášky a jsem moc ráda, že jsem se s vámi mohla potkat. Prošla jsem si teď docela pro mě těžkou zkouškou, kterou jsem snad i zvládla, i když asi ne na sto procent. Před dvaceti lety jsem se seznámila s mužem, kdy jsme se po tříletém vztahu dali dohromady a začali jsme spolu bydlet. Když jsem začala poslouchat tvé přednášky, tak jsem si říkala, kdy se mi vrátí to, že jsem ho jeho bývalé manželce vlastně odloudila. A stalo se. Úplně stejný film, jen z druhé strany.

No jéje. Pozor, ta druhá strana neexistuje, to už dneska víte, ta je vždy jenom vaše. Vy totiž, jestliže jste všechno, jste Duchem, tak cokoliv uděláte, jestli jste teď slyšeli Košice, tak tam to bylo úplně neuvěřitelné v těch příbězích, děláte sami sobě. Dřív jste si museli

počkat třeba i do dalšího života. Dnes ne, dnes to máte hned na talíři, aby se vám rozbřesklo. Takže je to dobře.

Nedávno mně napsala jedna žena, že se na to vlastně těšila... //Smích// A že fakt se jí strašně ulevilo, jako když zaplatíte dluh. Jsem-li někde dlužný stovku, tak tady: prd, tady to máš - a už to nikdy neuděláš.

Partner si znovu našel milenku, po tříleté nevěře jsem to zjistila. Věděla jsem za co se mi to stalo. Neodsoudila jsem jeho, ani ji. Nevyhodila jsem ho, snažila jsem se jen entlovat, odpouštět oběma, propustit ho. A když bude chtít za ní, popřát jim to. Stalo se však to, co jsem slyšela ve tvé přednášce. Rozhodl se pro mě, a opustil ji, a zůstal. A já si říkám, teď se budu učit zase něco jiného: nežárlit, nevlastnit, nebýt zvědavá - což neumím, //smích// protože egouš stále hází: „Teď určitě jede znova za ní...“ A já si říkám: „No, to sis dala. Nic špatného mu neděláš, když to přijmeš, tak se to zastaví. Vydrž a pozoruj.“ Je nějaká rada, jak se zbavit zvědavosti, toho ponoukání ega. Dříve jsme spolu hodně jezdili, teď raději jede sám. Víím, že mě to jenom zkouší, jak budu reagovat, jestli mi to bude vadit. Zvyky se špatně mění. A když se budu bát toho, že se k sobě zase vrátí, jen se to stane. Máš nějakou radu, jak na to? Víím, že je vše dané. Říkáš, jen pozorovat, zůstat v klidu, ale jde to těžko. Děkuji moc.

Ano, to je těžké. Ale je pravda, že moc dobře víte, že když něco neumíme, tak se musí procvičovat. Jestli jste se ho už jednou vzdala, ale ve skutečnosti, pozor, jestli se ho vzdám jenom proto, že si to vyzkouším, jestli mi tedy pak zůstane, tak to ještě není ještě úplně čisté. Jestliže se ho fakt ve skutečnosti vzdám, tak pak je mi jedno, jestli je u ní, nebo u mě. A pak je vám tak dobře. Pak si řeknete: „Hele, teď tady není, super, tak já mohu dělat spoustu jiných věcí.“ A když tam je: „Tak to je super, tak můžeme spolu něco podnikat.“ Vy se máte skutečně radovat, v tom smyslu: z každého toho okamžiku. Ale ten, kdo vlastně, když tam ten člověk je, tak chce dělat něco jiného; a když tam není, tak zrovna byste chtěli být s ním. Ano, to je takové to rozpolcení. Ego chce vždy ten opak. Využívejte toho, co se děje, ke svému prospěchu. A samozřejmě, kdyby to trvalo, víte, ono to je i o komunikaci. Když by vám to nedělalo dobře a chtěla byste s ním být, tak si s ním sednu a řeknu mu, přiznám se k tomu: „Podívej se, já tě chci, mám tě ráda, ale nedělá mi dobře, že my už spolu dnes nejsme, nechodíme spolu na výlety, jak jsme byli zvyklí. A mně se tak do hlavy vkrádají takové myšlenky, při kterých mi není dobře. A proto se tě chci zeptat, jestli se mnou chceš být a se mnou podnikat ty věci, jako dřív, anebo to nemá smysl, protože já vlastně trpím, nebo mi v tom není dobře.“ Ať se rozhodne. A on má šanci se rozhodnout, jestli zase budete spolu a budete se stýkat a žít jako v minulosti - anebo vás vysvobodí, když se vám to nelíbí. Ale to už je na rozhodnutí toho každého. Ono se dá hodně věcí vykomunikovat, ale musíte se k tomu umět přiznat. Přiznáváte se sami sobě. Když si to ty dvě hmoty neřeknou, tak se to nedá vyřešit. A nebojte se, bude vám dobře v každém případě.

Dobrý den, Ivanko, prosím, proč jsem onemocněla endometrií, konečník, močový měchýř, tlusté střevo, vaječníky? Děkuji za odpověď. XY.

To je vztahovka. To je dvojka. To je klasika. Tam je vlastně čin hmotného těla, buď druhého (zdánlivě, už víte, že to tak není), anebo vašeho těla, anebo vám vadila situace. A tam to musí být hodně silné, tohle je tedy velice nepříjemné.

Já jsem teď zažila v Košicích zvláštní věc, přišel pán, ale asi neznal ještě moc přednášky, možná viděl jen nějaká videa, asi Staré Křečany, a říkal: „Co mi chcete říct?“ Já: „No, asi zatím nic.“ //Smích// On: „Vy nemáte pro mě žádný vzkaz?“ Oni to mají ještě tak nastavené samozřejmě - ti, co vycházejí z bílé magie. Tak já jsem řekla: „Já vám jenom přeji to nejlepší!“ A jak jsem hodila rukou, tak mě něco šíleného kouslo z jeho dvojky do ruky. Tak jsem tak jako ucukla a říkám: „Poslyšte, vy máte strašný, ale strašný zápis na dvojce: ledviny, močový měchýř, prostata...“ On: „No, mně není dobře.“ Já: „No, kdopak vám vadil?“ On: „No, mí rodiče.“ Já: „To je klasika.“ Pak se ještě několikrát vrátil. A dokonce řekl: „No, já jsem teď ale podnikatel víte, já nemohu onemocnět!“ Já říkám: „To si budete muset rozmyslet. Vy byste se měl teď nechat vyšetřit. A nebojte se, když budete v klidu krok za krokem řešit to, co vám řekne ten lékař po každém tom vyšetření, zvažte kroky dál, tak vždycky vám ta pomoc přijde, ale nesmíte se bát a koukat moc daleko dopředu, vždycky to proběhne pak hladce.“

Ta 3D vrstva je ještě taková hodně stažená, všeho se bojí, ve všem vidí zádrhel, všechno odmítá. Ale pozor, tím se udržuje vlastně bez Božství vaše druhá úroveň – a ta umí hodně bolet.

Milá Ivanko, poslouchala jsem znovu přednášku z února 2015 z Ústí. Mluvila jsi tam o tom, že se uzavřela brána a v tomto roce 2018 dochází k uzavírání praxe. Můžeš to, prosím, více rozvést, například ti, co začali poslouchat až nyní musí zpět na 3D, a tak dál, řekni. XX. „Horní dolní.“

Podívejte se, vy si to vždycky vztahujete k sobě, to je pro mě docela prdel. Tak to není. Ta brána je univerzální. A vy samozřejmě máte nastaveno v osudu, jakoby kam až doleze vaše časoprostorová křivka, do jaké úrovně se dostanete, i když žijete v tom samém čase. V tom roce 2015 došlo k uzavření počtu, to bylo v noci, to bylo strašně zajímavé, tam se vlastně otevřela, praskla Kristova síť a narodilo se dítě. To dítě je pomyslné, to je dítě planeta, to znamená, že planeta porodila první vrstvu pokorných. To není příjemní. //Smích// Já jenom, aby nezpychli.

Tady bylo určeno, ta první třída, která obydla celou tu devítiletku, to jsem vysvětlovala, aby se to vaše vlastní Vědomí celku mohlo vyvíjet, tak musí být hodně jedinců, to znamená, že ono se rozvrstвило do těch různých časových složek, a ta prázdná planeta měla najednou jenom první třídu, a pak po nějakých dlouhých eonech věků se ta první třída posunula do druhé, zaplnila se, a tak se to posunovalo. A v téhle době je plná škola a už deváťáci jsou těsně před vysvědčením - tak Iva se směla narodit, mohla přijít.

A já jsem strčila ruce (jako porodník) do té planety, ta síť se otevřela, a to dítě, bylo to zvláštní, protože já jsem jakoby všechno do něho viděla, jak mu tluče srdíčko, jak pracovaly všechny orgány, ono svítilo, to bylo nádherné, a obrovská blaženost mě zalila, až do rána to se mnou, ta blaženost, jakoby mávala. Tak to se stalo skutečně v tom roce 2015. To znamená vlastně, že už tenkrát jsem splnila svůj úkol. Teď už si to s vámi jenom tak dožívám.

Nedávno na statku mi jedna paní ze Slovenska říkala, když jsme se loučily: „Až tady jednou nebudeš, kdo to tady bude dělat?! Já říkám: „No vy, ne!“ „My, jo?!“ //Smích// Ano. Ano, vy budete žít úplně obyčejným životem, budete soucitní, protože jste všechno zažili. Jestliže někdo má někde otazník, něco se mu nezdá, tak si to ještě prožije, abyste to dohonili, tak bacha na to. Tohle je ono. A teď to má svoje vypustě, ono to není samozřejmě najednou. To není, že to jako bouchne teď. Ne, ono vás to vyplivuje postupně, protože byť žijete ve stejné době a máte přibližnou (přibližnou, to je důležité) délku časoprostorové křivky, není úplně stejná. A navíc, musíte splňovat osud jediné bytosti planety.

Včera se mě jedna paní ve Studiu 8 tak hezky zeptala, ono je to vždycky tak nenápadné, ta otázka: „Proč není stanovené, kdy bude platba?“ Vy máte celý osud hotový. A tam je, kdy vás bude vaše tělo válcovat blokem, když si ho převezmete, když jste slabí. Pak tam máte následnou platbu, která ale vyhovuje v budoucnosti ději nejenom vašeho těla, ale i všech okolo vás, vy jste obrovsky spojení. Vy to nevnímáte, vy samozřejmě vnímáte jinak - v oddělenosti. Takže i platba, která bude za dvě hodiny, nebo třeba i za třicet let, zkrátka má svůj smysl, a nikdo se nedozví, kdy přijde. Existuje jen jedna jediná výjimka, a to je na konci bílé magie, když už máte vycházet do pokory, tak jsou v osudu nastavené (a to jsem už vysvětlovala na základních přednáškách) takzvané fronty v Masně (pamatujete si, jak jsem to říkala?), protože tehdy si všímáte, že něco vyvedete a nedostanete. Ale to je jenom v té krátké době těsně před vypustí jakoby do 5D, nebo do 4D brány, abyste si všimli, že si to vlastně děláte vy sami. Ale pak už je to zase takové rozvolněné, pak už si musíte počkat.

Ze začátku jste vlastně žili neustálými odpory. Stále, každý den ve 3D jste dělali nějaké odpory, pak přišly platby a vůči platbě byly odpory - a pořád, do nekonečna... Až přišla ve 4D Iva a vysvětlila vám to, co vlastně předeslal Ježíš, že neodejdete odsud, dokud nezaplatíte do posledního halěře... Nikdo nevěděl -odsud-, co to je. Odsud je: z vědomí hmoty, ze stavu, kdy se považujete za hmotné tělo. A najednou jste pochopili, mnozí z vás to pozorujete, to nemůžete ovládat vůlí, vy to víte, že si musíte počkat, až to tělo povolí. A také si neplácát na rameno, že jsem to dokázal, já jsem borec, protože v tu ránu jste zase hmotou. Vy to máte nastavené, ten čas, kdy to pochopíte, on přijde sám. Čím méně o něho budete stát, tím dříve přijde. Tady je to všechno obráceně, rozumíte tomu? Vám to má být jedno. Vy máte jenom žít, jenom obyčejně žít.

Teď si ještě vytáhnu otázky, které jsem si přivezla s sebou.

Milá Ivanko, moc tě zdravím „z Tramtárie,“ právě trávím večer žehlením při poslechu tvé lednové besedy z Ústí. A jsem trochu zmatená. Po dotazu na roztroušenou sklerosu odpovídáš, že je to karmická nemoc, ale vzápětí

následuje dotaz na systémový lupus erytematodes v kombinaci s dalšími, a tam říkáš, že se podíváš na zápis, co tu nemoc mohlo vyvolat. Teď tomu nerozumím. Obě jsou autoimunitní onemocnění. Svůj lupus, a k němu přidružené nemoci jsem brala jako karmickou nemoc, stejně jako roztroušenou sklerosu. Já vím, ono je to úplně jedno, tak jako tak, vybrali jsme si to a já to plně přijímám. A jsem za ni ráda, bez ní bych nebyla tam, kde jsem dnes. Když jsem jako malá onemocněla, nerozuměla jsem tomu názvu, tak jsem lupus ani nijak vážně nebrala, ale po letech jsem zase trochu rebelovala a snažila se doktorům dokázat, že jsem zdravá a nic mi není - za což jsem si hezky zaplatila. No, a pak jsem v lázních potkala manžela, mimochodem, s roztroušenou sklerosou - a byla jsem za svůj lupus moc vděčná, protože jinak bychom se nepotkali.

To je super. To je optimismus.

Od té doby jsem s lupusem smířená, a on se krásně ustálil, spí a moc mě netrápí ve srovnání s ostatními nemocnými, až tomu doktoři vůbec nerozumí.

Výborně. Ano, když milujete svoje nemocné tělo...

Než jsem poznala tebe, myslela jsem, že spouštěčem lupusu byly mé deprese. Přišlo mi, že na tento svět nepatřím, nerozuměla jsem zlu mezi lidmi, nechápala jsem proč se lidé nemohou mít prostě rádi, nechtěla jsem tu být - a tak se časem moje tělo začalo ničit.

Ano, to je uzavřená jednička. Vy už dneska víte, vy tady máte chodit na té jedničce nohama rádi. Ale ten, komu se tady něco nelíbí, ten si to pak zkrátka odkulhá, nebo bude mít nějaké jiné bolesti.

Z tvého učení jsem pochopila, že autoimunitní onemocnění jsou karmická, která jsme si v našem oblečku vybrali - a teď jsi mi v tom udělala trošku zmatek. Ale také vím, že je to úplně jedno, jak se to pojmenuje, asi spíš si teď tak uvědomuji, že zaúřadoval zvědavý egoušek, že jako chce také vědět, jestli nemám nějaký zápis. Samozřejmě, kdybys měla čas se podívat, byla bych moc ráda, ale vím, že toho máš dost, tak to klidně pusť z hlavy. Raději využiji rozepsaného mailu k poděkování za tvoji odpověď na jaře v Kladně ohledně méj zamilovanosti a chtění jednoho, toho určitě pravého. Moc mi tvoje odpověď pomáhá. Krůček po krůčku se prožívám do Jednoty, i když mám ještě velký kus cesty před sebou a hodně zkoušek, které nezvládám, ale jsem moc šťastná, že na ty zkoušky nejsem sama, že jsi tu s námi a ukazuješ nám cestu. A na závěr se chci ještě podělit o dnešní krásný zážitek. Učím se milovat svoji tchyni Čermákovou.

Pozor, to je moje jméno za svobodna...

Je to opravdu veliký anděl. I když s manželem už pět let nežijeme, jelikož je teď nemocný, ležák, pravidelně za ním chodím cvičit a protahovat se, takže se s tchyní potkávám, ale odpory k ní už nemívám, neodsuzuji ji, ani se na ni nezlobím, učím se mít ji ráda - vždyť jsme Jednota. A dnes ráno mi otevřela a nejenom, že mi odpověděla na pozdrav, ještě se na mně usmála... //Smích//Je to nádhera, jak to v praxi funguje, když nás to takhle učíš. Děkuji, XY.

Pozor, já jsem paní napsala, že jí odpovím v Košicích, což jsem tedy nestihla, ale odepsala jsem dneska. Ale ona mi napsala: „Ježíši, ty mi píšeš v pravý čas, dneska zase řádila moje tchyně.“ A mně to připomnělo ten dopis, jak byla hodná... „ A hned jsem narovnaná!“ Jak to funguje chronologicky.

Ale teď potřebuji odpovědět. Takhle: jestliže vy máte karmickou nemoc, tak samozřejmě při ní prožíváte někdy lepší chvíle, někdy horší chvíle. Tohle se toho opravdu týká, autoimunitní onemocnění je vždycky vztah sám k sobě, to znamená k tomu tělu, za které se považují. A hlavně, když to nějaký nemocný neskousne, tak to pokračuje a zvyšuje se to. Nedá se to samozřejmě změnit, musí to proběhnout, má to svoje schody - někdy se to zlepší, někdy zhorší, ale někdy se dá zjistit, když se to teď zhorší, z jakého časového období to je, ale to by byla nekonečná, mravenčí práce. Moc dobře víte, že si to zasloužíte.

Iva není perpetuum mobile, není všemocná, jsou lidé, kteří si myslí, že na ně sáhnou a oni se úplně vyloupnou ze všeho... Pozor, tak to není. To musí být vaše práce. Nejsem bílý mág, nejsem léčitel, já vím, že si to zasloužíte. Odpadne jenom to, co naše společné Vědomí Boha vyhodnotí, a to ví jenom naše společné Božství, Iva ne. Akorát čas tam vlastně rezonuje. A víte, jak je to zaplacené, protože mě to bolí samozřejmě, což je mi jedno, protože já to zas tak nevnímám jako vy. Ale fakt to pracuje a zažíváme někdy zázračné, neuvěřitelné děje na statku. Někdy je to tedy hodně, hodně dramatické. A vždycky si pak musíte ještě doplatit.

Ivanko, uvědomila jsem si, že se mi opakuje něco nepříjatého z dětství. Na základní i střední škole jsem byla autsajdr. Na základní se mi děti smály, že jsem pomalá, skoro vůbec jsem nemluvila a asi autistická, protože jsem byla často uzavřená v tom svém světě, a ostatní jen viděli, že jsem často zahleděná, nevnímám okolí - to se mi děje i teď. Jenom, když jsem mezi lidmi a uvědomím si to, snažím se rychle se z toho dostat, aby si ničeho nevšimli, a když jsem sama, tak to zatím neřeším a ulétávám si do toho svého světa. Když jsem byla páťačka na základní škole, pan učitel tělocviku nás rozdělával do družstev, a byla jsem v družstvu s dívkou jménem Eva, ona mně vzala za ruku a povídala: „Pojď se mnou.“ Zavedla mě k panu učiteli, ukázala na mě, a řekla mu: „My ji do družstva nechceme!“ A on se zeptal: „Proč?“ A Eva odpověděla: „Protože ona je slabá!“ Od tehdy se mi podobné situace opakují. Další situace, kterou jsem nezvládla byla, když mi bylo dvanáct roků. Jeden pěkný chlapec ze třídy, jmenoval se Roman, si usmyslel, že se mu líbím a chtěl se mnou

chodit. A mluvil o tom i s ostatními chlapci, až jsem se to doslechla i já. Tak jsem si pomyslela, že nechápu, jak si mohl nevšimnout, že jsem úplně na nic a hrozná, a že nesmím dovolit, aby mě poznal a chodil se mnou, protože by pak litoval, že o mě měl někdy zájem. A všichni se mu vysmějí, že má zájem o takovou chudinku, jako jsem já. Jednou jsme seděli ve školní jídelně na obědě, on sice seděl u vedlejšího stolu, ale dobře na mě viděl a velmi mě sledoval. Tehdy se mi stalo poprvé, že se mi tělo začalo velmi třást, a to tak velmi, že jsem se nemohla ani najíst. Od té doby mě už nikdy nechtěl, neměl o mě zájem. A mně se od té doby často stávalo, že jsem se celá třásla, když se na mě někdo díval. Přestala jsem chodit na obědy, raději jsem hladověla. Rodičům jsem nic neřekla, nechtěla jsem je zklamat, že mají takovou hroznou dceru. Doted' se mi občas děje, že jsem nejistá a roztřesená, a i když se mi nějaký muž líbí, vztahům se spíš vyhýbám a říkám si, že to dělám pro ně a svůj klid - oni, aby nemuseli prožívat to peklo, a já, abych nemusela prožívat ten stres, že jsem úplně na nic. Momentálně mi je třicet čtyři let. I co se týká té pomalosti, tak v práci se dopuji povzbuzujícími nápoji, aby kolegyně nedoplácely na moji pomalost tím, že musí pracovat víc. A je tam jedna kolegyně, a též se jmenuje Eva, a je to podobné, jako s tou Evou z dětství. Navíc mám velmi pomalé vedení, a kolegyně už jsou ze mě na nervy, že než se rozhýbu a něco mi dojde, tak mi to řádně dlouho trvá. Jsem totální pako. Tak co s tím? Prostě existovat dál a způsobovat ostatním problémy svojí povahou a přijmout to, že jsem ta, která ostatním ztěžuje život. Mějte se krásně. XY z „Tramtárie.“

To je vaše vězení. Vy jste si nechala nakecat, jako Bůh, od hmoty, že jste pomalá, slabá, že o vás nikdo nestojí. Tady vlastně podléháte názorům toho světa, který vás tak vidí. Ale vy jste Božství. Vy máte stejnou hodnotu, jako kterýkoli člověk, jakkoliv úspěšný na tomhle světě, nebo jakkoliv neúspěšný, protože víte, že jste si vlastně osud oblékla na sebe - to je role. A teď pozor, když byste i možná měla šanci někdy se z toho vymanit, tak Satan ví, že vás lehce přetlačí. Takže tady bylo vidět, že jste byla šokovaná, že vás někdo najednou může mít rád. Pozor, ta šance tady byla, proč jste tomu nechtěla věřit? Vždyť on vám to dával najevo. Jenže tím, že jste se mu líbila, že se na vás díval, tak pořád to tělo nahlodávalo v myšlenkách, že to tak není, že jste špatná. Pořád tam přetrvával ten útok sám na sebe jako na tělo. Ale vy nejste tělo. To tělo vám dělá vlastně tu krustu, které podléháte. Takže proběhl děj, který Satanovi - hmotě vyhovoval, ještě víc vás uzavřel. To znamená, tělo se začalo samo třást strachem, že on prohlédne, že vy jste k ničemu, protože vy jste si to o sobě myslela. Pozor, tělo si myslelo a podložilo vám, že jste k ničemu. Ten třes, který se tam tenkrát odehrál, byl docela silným odporem, který si dodnes pamatujete, a který vás dodnes ovládá, protože tělo využívá posledního nejsilnějšího odporu, který vás svazuje. Jenže vy mu stále podléháte, tak on zůstává stejně silný. Ne, zase podléháte iluzi, že jste hmotou těla se jménem. Je to zbytečné. Tělo si s vámi bude dělat, co chce, dokud budete odmítat děje, které vám přináší. Jsem jaký jsem. Budu se samozřejmě snažit být trošku rychlejší. Podaří se vám to jen tehdy, když budete přijímat svůj stav takový, v jakém jste. Vy ale přece couváte

před úspěchem, vy tady tvrdíte, že ustupujete před lidmi, aby jste jim nepřekážela - jenže vy jste jejich součástí. A i oni, jako druzí, se musí naučit přijmout slabšího jedince. A mnozí to umí, jenže vy musíte udělat ten první krok. Vždycky je to na vaší straně. Ten, kdo něco prožívá, musí udělat ten první krok. Vezměte si, ve světě hmoty je to obráceně. Když vám někdo něco udělá, tak řeknete: „Já jsem mu nic neudělal, já se nemám za co omlouvat!“ A útočíte, že on je špatný. Vy útočíte, i když to neřeknete, vy to prožijete v sobě, ten útok. Tehdy jste neudělali ten první krok. Vám to má být jedno.

Už jsem o tom mluvila mnohokrát, co znamená nastavení tváře, to vám řekl Ježíš. Vy dostanete ránu, to je vybití staré karmy, kdy se děj opakuje. A nastavení tváře znamená, že vám je jedno, že jste tu ránu dostali. Bílí mágové to pochopili tak, že nastaví druhou tvář a nechají se ukamenovat, umlátit... Tak to není, to je jen pomyslný děj. Takže nastavení druhé tváře nepříteli znamená, že vlastně vám nevadí, že to udělal - pozor, on vám pomohl ten člověk, když vám vybil karmu.

Přestávka.

Já jsem včera mluvila ve Studiu 8, a tam nemám takhle sebou otázky, tam si lidé povídají nebo se ptají. A poslední dobou se mi stává, že se i stydí, nebo než se to rozběhne, já jsem si říkala: „Ty jo, tři hodiny tady budu povídat, no to jsem zvědavá co.“ A najednou byly tři hodiny pryč, bylo devět, ani jsme neměli přestávku. Já jsem měla pocit, že jsem mluvila dvacet minut, půl hodiny, víc ne. To bylo, jako když se ten čas rozjede strašnou rychlostí, a najednou už musím brzdit, to je strašné.

Teď tady měl někdo otázku, teď nevím, jestli to správně řeknu. Ta paní říkala, že to také neumí říct - když jsme tedy celý ten Duch a vybíráme si tu rodinu, tak co je ten kousek, co si to vybírá?

Vy jste celek, vy jste Duch, ale aby jste zjistili, kým jste ve skutečnosti (že jste tím Duchem), tak potřebujete mít prošlou celou devítiletku, to už víte. To znamená určitou dobu, ve které se naopak necítíte jako ten Duch. To je vlastně tabu v té době, nejde to zjistit. V bibli je to nádherně nastavené, tam je vlastně reprezentující: hmota, Duše a Duch - to je ta trojnost, kterou tam symbolizuje to učení. Tím Bohem jste vy. Tím Bohem jste vy, ale tím, že jste se museli ve 3D modlit, tak jste si vydělili toho Boha, jako něco, kým nejste - to dělá hmota. Ona vás vede k tomu, že nejste Bohem, že on je někde mimo vás, takže ho hledáte v tom vnějším světě, což je v té době důležité a velmi podstatné. Ale hlavně, za celou tu dobu, kdy tohle děláte, tam máte takový ten malinký kousíček, kterému my říkáme Duše. A ta Duše je hodně silně svázaná s dějem ve hmotě - se hmotou, s tělem, které si obléknete. Ta Duše je to samé, co ten Duch, akorát že má málo zkušeností, neboli krátkou časoprostorovou křivku - neprošli jste, symbolicky, celou devítiletkou. Takže vlastně to, co nutí se inkarnovat do těch rodů a navazovat na ty zkušenosti, je právě ta potřeba si ty zkušenosti zajistit. A dělá to ta nezkušená Duše - neboli nezkušený Duch, který je tady ještě krátce, proto má každá dimenze svoji časoprostorovou křivku. Třeba mayský kalendář, Mayové si uměli vypočítat (pozor, my to teď jako lidstvo budeme také umět, každá dimenze má svoji délku časoprostorové křivky), jak dlouho ještě bude trvat šestá dimenze, pak osmá dimenze, desátá... Záměrně říkám ty dlouhé, ne ty krátké úseky při přechodu Vědomí. A pokaždé je to

šokující. Vy jste nikdy předtím tenhle šok ještě nezažili. A vezměte si, kolik lidí nemá šanci zahlédnout tu změnu toho Vědomí, nejsou na to připraveni. Takže vybíráte si to jako původní Bůh, ale myslíte si, že máte svoji Duši. A vlastně všechna náboženství, která tady kdy byla, tak na té Duši lpí a vyzdvihují toho Boha, čímž se udržují ve stavu oddělenosti neboli Duše. Vy později zjistíte, že Duch je vlastně společnou Duší, to je vyšší stupeň. A každá dimenze se liší tím, že má jinak definovanou zase Duši - vyšší, a vyšší... To si teprve osaháte.

Jak mám vysvětlit devatenáctiletému synovi, že osud je napsaný. On si to vysvětluje, že tedy nemusí nic dělat, nemusí se snažit.

No, to si tedy vysvětluje dost blbě. //Smích// To je jako kdyby měl napsáno, že nemá nic dělat, že. Ne ne ne, vy máte tělem obrovsky pracovat. Člověk 5D není takový, jako že nic nedělá a lítají mu pečení holubi do huby, ne, on pracuje. Pozor, ve 3D máte „nepřítele“ - trpíte. Ten Satan, to hmotné vědomí vám podstrkuje, že trpíte. Vy jste ve skutečnosti nikdy netrpěli, vy jako Bůh neznáte utrpení. To utrpení vám takhle podstrčí na stříbrném tácu vlastně to tělo - a vy mu uvěříte, to je obrovská iluze. A tak jsme tady chyceni, ale později se ten Satan, to peklo, to utrpení, které tady prožíváte v tom těle se změni v obrovskou blaženost. Tělo totiž přestane mít to utrpení, a vám je pořád strašně dobře. Viděli jste mě někdy našťavanou? Nebo fňukající? Já jsem to nikdy nedělala. Výjimečně jsem to někdy musela zahrát. Nikdy jsem neměla takové stavy. Jakmile tělo přijde o ty křeče, které vám tady reprezentují to utrpení, tak se ten „nepřítel“ změni v matku, v matku hmotu, a vy vládnete té hmotě, a ona vám slouží. Ale pozor, vy jako Duch, Bůh sloužíte jí. Vy víte, že tady všechno, na co se tady podíváte, je vaše. Takže vy jste schopní zametat, sbírat odpadky, posloužit někomu vedle sebe, pohladit ho, nemyslíte pak na sebe. Ale i na sebe, ve stejné míře samozřejmě, v tom smyslu, že když je zapotřebí, tak také odpočíváte. Takže tady božského člověka reprezentuje, že se jakoby neplácá po rameni, co všechno udělal ON, ale dělá to pro MY.

Kdysi napsala paní Elvíra Farkašová, to už je myslím dva roky, takové hodnocení, který kanál odkud jakoby je, a tam píše, že jsem emocionálně připravená, že kdybych nebyla, tak by mě ta obrovská energie zabila, ta by mě úplně totálně rozdrtila, skončila bych na psychiatrii. Ano, vy potřebujete být sjednocení. Ale hlavně, vy, kdo mě znáte, já dovedu makat jako kůň, ale vůbec nepociťuji nic špatného, nic mě nebolí. Jak teď byla ta velká vedra, tak jsem dělala levandulový záhon. A když jsem pak přišla dovnitř, tak ze mě lilo a byla jsem rudá. Přijdu nahoru rozzářená, taková uspokojená, protože se mi to strašně líbilo. Přehlížíte, že jste zpocení, že vám je strašně vedro... A Zdenička: „Tobě se něco stane!“ Já se podívám do zrcadla a říkám: „No, já se ti nedivím, že si to myslíš, ale mně je dobře!“ //Smích// Ano, asi jsem byla i spálená v tu chvíli, ale to byl takový jako závoj, který vám nic neříká, za hodinu jste úplně v pohodě a nic vám není. Ona si vás ta hmota ochrání, je to perfektní.

Takže naopak, lenost je jedním z odporů hmotného vědomí. Vysvětlete svému synovi, že když nebude pracovat pro celek, tak se na něj celek vysere a nebude nikdo pracovat

pro něho, tak maximálně se ještě rodiče snad budou snažit, ale neměli by, tím ten syn dřív pochopí. Ano, výborně, musí mu to někdo dát najevo.

Ivanko, říkáš jsi, že všichni jdeme k cíli. Jak ten cíl vypadá? //Smích//

No, jako já! //Smích// Pozor, cílů je veliké množství. Každá dimenze má svůj cíl. To je právě ta hranice, kdy se vám změní Vědomí. A my jsme vlastně u prvního cíle. Úkol, který byl tady nastaven pro konec třetí dimenze znamená: ukřižovat své ego, neboli přestává vám vládnou hmota, hmotné vědomí. A hmota vám vládne tím způsobem, že si myslíte, že jste to tělo a jméno. A myslíte si to proto, protože ta hmota automaticky střílí na druhé hmoty a na situace. Jste oddělený člověk, který trpí. Po určité době sami ustanou tyhle boje a útoky vašeho těla na vnější svět, a pak zjistíte neuvěřitelnou věc, že jste bojovali sami se sebou. Vy ne, vaše hmota samozřejmě, ale do té doby jste si mysleli, že jste to vy. Takže zjistíte, kdo jste, a to je cíl pro konec třetí dimenze. A ty vyšší, na ty přijdete po čase.

Ivanko, co bys řekla horoskopům, může je člověk využít například pro inspiraci, čemu by se měl věnovat, co by mohl studovat... Je v horoskopu částečně napsán náš program? Děkuji, Jana.

Ano, ale existují i takové horoskopy, takové ty všeobecné. To by měl být skutečně horoskop váš, aby tam byly takové ty malé úseky do pěti minut. A také nevíte, kdo ho dělá, jestli je ten člověk zdatný nebo ne. Ale já jsem vysvětlovala, že i ta bílá magie, která dřív byla tou bílou magií, dnes už bude měnit své zvyklosti. Takže vy klidně můžete jít třeba i ke kartářce. Ale bacha, měli byste řešit jenom věci, třeba: v čem mám ještě rezervy... A ne: kdy zemřu, jestli porodím nebo neporodím, jestli mě manžel podvádí nebo ne..., to je dopředu zaděláno na průser, to vy moc dobře víte. A také nevíte, co z toho člověka vypadne, někdy si tam také jdete pro tu nálož...

Takže ano, z toho horoskopu a z toho, kdo se těm horoskopům věnuje, vy vlastně zjistíte, že je všechno nastavené. Vy tam krásně máte, i jak která planeta na vás působí, těch planet je hodně, najednou máte období, kdy vás ovlivňuje třeba agresivita, pak najednou máte období klidu, kdy si trošku odpočnete. Je to dost náročné. Zase - nevyhlížet, ono to přijde samo, vy byste se pak něčeho mohli bát, vezměte si, když víte, že vás něco čeká... Pozor, vy to nepotřebujete vědět, vy to jednou budete cítit sami, že se něco blíží.

Já třeba, když vím, že se máme sejít jako rodina, že budeme něco řešit, ale já se na to těším, vždyť je to hotové ne, tak mohu přispět tou svojí povahou k tomu, abych zmírnila, a aby všichni viděli, jak to jde rozmotat. Ale oni jsou všichni už úžasně zdatní, jsou fakt dobří, pak vlastně i známí k nám. To je logika, to je pak jedna plástev, která spolupracuje, zase učíte to své okolí, takže zase přijdou ti, kteří z vás mohou něco pochopit. Ti, kteří by nepochopili, těm je to zakázané, ti jsou odpinknutí. Toho už jste si mohli všimnout, protože vědomí Boha pod touto planetou se osvobozuje samo. Já jsem se vám snažila vysvětlit, že Iva nikdy v životě nic neudělala. Iva jenom žije. A ono to kecá přes ni.

Ivanko, prosím tě, co způsobuje Parkinsonovu chorobu. Děkuji.

Ten Parkinson je tady v současné době nastavený. A je dost důležitý, protože hodně lidí dnes postihuje, dřív tyhle věci tolik nebyly - je to i Alzheimer i Parkinson. A pozor, má to vlastně dvojitý dopad. Jednak na toho člověka, který to má, ale hlavně, a to je důležité, je nastavený v té rodině pro to okolí. Tady si hodně musíte prožít trpělivost, soucit, stav, kdy to musíte vydržet, toho člověka zkrátka nemůžete vykopnout jako tamhle na Mars, že teď nemůže, zkrátka máte s ním vzpomínky, je to vaše DNA, toho člověka milujete; takže musíte krotit sami sebe, protože on vám pak nerozumí, zkrátka to nejde. Takže to si musíte prožít, je to o trpělivosti. A je to nastavené pro tuhle dobu pro hodně lidských těl.

Dobrý den Ivanko, chtěla jsem vás moc poprosit o radu nebo názor. Vím, že je vše dobré, a že je třeba vše brát jako dobré, nicméně egoušek mi samozřejmě podstrkuje strachy, a já nevím, jak uklidnit tělo. Jde mi o to, že v rodině u nás byl výskyt rakoviny u dvou žen. Tak chodím do onkologické poradny s tím, že bude ze strany doktora mé tělo hlídáno každý půlrok. Což je dobře, i když vlastně - vše je dobře. Ale k věci. Paní doktorka mě objednala na mammograf, chce jeden vstupní, teď v svých třiatřiceti letech, a potom až v pětadvaceti letech, a mezi tím magnetickou rezonanci. Ale tělo se brání, hází mi strachy, a já nevím, jak ho uklidnit. Hází strach, že mammograf vyzařuje škodliviny. A při magnetické rezonanci mi chtějí vpravit nějakou látku do těla, a to mi samozřejmě egoušek podsouvá další strach. Můžete mi prosím poradit, jak k tomu přistupovat? Je to v rámci prevence, ano, vím, že mám všechno přijímat, snažila jsem se to brát, jak to je, ale zkoušela jsem, jestli by nebyl dostačující ultrazvuk, na kterém jsem už byla v březnu a byl v pořádku, a paní doktorka trvá na mammografu, což se samozřejmě nelíbí mému tělu a nevím, jak ho uklidnit. Moc děkuji za vše, co pro nás děláte. Přeji vám krásný sluníčkový den.

Víte, všechno by mělo být zlatou střední cestou, nic se nemá přehánět. Ale hlavně, vy se můžete jenom rozhodnout. Vy se totiž můžete bát v obou případech. Buď vám nařídí všechno tohle: jsem dobře hlídána, ale má to nějaký dopad. Anebo toho budu mít méně, ale nejsem si jistá, jestli je to až do takové hloubky. Tady se potřebujete jenom rozhodnout. Vy totiž ještě kalkulujete s tím, že se dá ještě něco zachránit. Vždyť je to všechno hotové. Tady neexistuje nic špatného a nic dobrého, vy nejste hmotou těla: to za prvé.

A za druhé: jestliže v rodině byly rakoviny prsu, tak ženy, které měly tu rakovinu prsu musely prožít nenávist. Samozřejmě vy si nabíráte DNA, když si zkontrolujete, jestli jste tu nenávist prožila nebo neprožila, tak zjistíte, jestli jste ohrožená nebo ne - a tohle je hodně podstatné. Člověk, který nebude prožívat nenávist, nebude mít nikdy rakovinu. Pozor, možná až úplně na konci, aby to třeba rychle něco splatilo, ale to už na tom nezávisí, to už je nastaveno jakoby na dožití. Tady je důležité, že vy jste ještě mladá, vám je třiatřicet, pochopila jsem to asi dobře z toho dopisu, takže jestliže

neprožíváte takové emoce..., pozor, ani situační, vy jste dříve nevnímali, že situace je také vaše Božství, protože právě osud je hotový, takže všechny situace, kterými procházíte jsou vaší vůlí. Dřív jste si neuměli vysvětlit, jakým způsobem může být Bůh i situace. Když budete všechny ty věci prožívat tak, jak mají... Ano, i vaše předchůdkyně, maminka, babička, všechny, které to měly, tak možná prožívaly dramatické situace, pokud tam prožily zášť k tomu osudu, tak se to odehrálo. Ale vy máte šanci se poučit, už i nejenom pro to, že jste se dostala k informacím. A i přijetí všech těchto věcí rozhoduje o tom, co budete prožívat a co ne, a záleží na tom, jak to pochopíte. Takže klid, jenom se rozhodnu. A domluvím se na nějaké zlaté střední cestě, aby byla spokojená vaše hmota i hmota paní doktorky. Ten doktor, když nebudete chtít, tak s tím stejně nic neudělá, ale mělo by to mít nějakou zlatou střední cestu. To stačí.

Nedávno jsem někde na internetu četla studii, možná jste to také zaregistrovali, že někde zjistili, že hlídání mammografem vlastně toho moc neovlivní, že riziko rakoviny se sníží asi jen o dvě procenta, což je minimální, ty stavy, co se uvádí, jsou úplně iluzorní. Takže by eventuálně stačil ten ultrazvuk. Ale to musíte vědět vy, co jste kdy prožila v minulosti, co se má hlídat nebo ne. Ale pozor, osud je napsán.

Dobrý den, Ivi. Pokud vám to vyjde, bylo by možné blíže interpretovat film Obřad, na který jste nás v nahrávkách navedla, že je dobré se na něho kouknout. Je sranda, že já si skoro nikdy nepamatuji názvy knih nebo filmů, které mi někdo říká, nebo jste i vy někdy říkala na nahrávkách, ale tenhle mi utkvěl v paměti, tak jsem si ho stáhla a zrovna před chvílí na něho koukla, a mám dva dotazy, jinak se na TV skoro nedívám z nedostatku času. Za prvé: pochopila jsem to správně, že kdo přijme Boha, tak vlastně přijímá i Satana, neutíká před ním, jen podle toho, jak pevná je jeho víra v Boha mu může odolat.

No jasně. Uvědomte si, že Bůh je všechno. Bůh je i hmota. On je vlastně obalen hmotou na jeho přání, aby mohl něco prožívat, jinak byste jenom byli všichni jedno a nic, nic by se nedělo. Takže, abyste něco zažívali, tak se sami rozdrobíte, nalijete se do různých komůrek, je to takové společenství - něco jako včely nebo mravenci, to je blbý průměr, ale nejlepší, který mě v současnosti napadá, abyste vlastně prožívali ty jednotlivé role a sami sobě sloužili, ale ze začátku to nevíte. A teď pozor, ta hmota dělá obrovské zkoušky, a ke konci vás právě zkouší třeba tím Satanem, o kterém ví, že se ho bojíte (té hmoty), ale není se čeho bát - ten Satan využívá toho odporu, který k něčemu máte právě proto. To znamená, že vy musíte napřed hmotu milovat. Teď, když by uslyšel bílý mág, že vás vedu k tomu milovat Satana, tak řekne: „Do prdele, to je nějaká satanistická církev.“ Ale pozor, oni jsou v omylu. Vy potřebujete být bez odporu. Ano, on slouží k tomu, aby jste poznali, kdo jste. A teprve až ho milujete, tak ho přemůžete.

Tady je nádherně, v tom Obřadu vidět, že on skutečně tou vírou vlastně jakoby prošel, a teprve tehdy ho vyhnal. Ale teď pozor, já jsem to někde nedávno říkala (vloni), teď je toho tolik, teď se odehrávají skutečně neuvěřitelné věci, teď je to v hodně církvích, protože oni se spojili, zjistili, co s těmi lidmi dělá. Ale pozor, tihle lidé jsou na úrovni schizofrenie, my to tady takhle většinou nebereme. Hodně lidí píše, že museli zavolat

faráře, ale teď jim to už nezabírá. Ale hlavně, jestliže já jako kněz a exorcista půjdu vymítat ďábla, tak já budu ohrožená. V téhle době budu ohrožená, protože já prožívám odpor proti hmotě. A pozor, ta hmota, která ovládá druhé tělo, ovládá i moje tělo. Teď je to hodně nebezpečné. Ale vy víte, že je to dobře nebezpečné, není vůbec co řešit. Existuje tedy zlo, a my jsme viděli ve filmu, skutečně se může zmocnit lidí.

Einstein to krásně řekl: že zlo je nepřítomnost dobra. A vy si potřebujete uvědomit kým jste, a kým ne. Vy jste to dobro, to zlo není zlem, to se jen reprezentuje křeč vašeho oděvu. Pokud uvidím člověka, který dělá zlo a budu si myslet, že je zlý, tak já se ohrožuji. Uprostřed toho člověka je moje vlastní dobro. To znamená, že mám mít jenom soucit s tím tělem, to původní Vědomí je slabé na křeč toho těla, ale to se nedá urychlit.

Proto dneska ta past skýtá jednu velikou, obrovskou past v tom, že se díváte v médiích na různé věci, které se odehrávají ve světě. Pozor, tady je iluze právě toho, že vy jste se narodili v určitém bodě na planetě, kde to nezažíváte, ale koukáte přes televizi nebo nějakým jiným prostředkem jinam, na něco, co vám není blízké, a kam se ani nikdy nedostanete fyzicky tělem, ale prožíváte to jako za své. Pokud tomu podléháte, je to hlavně hladina bílé magie, ať kritikou, tam jsou lítosti, nenávisti těch lidí, co dělají ty špatné věci, pak ten člověk nevnímá, že on je stejný jako ti, co to dělají, vidí to úplně zkresleně, a to mu podvrhuje zase hmota. Toho se samozřejmě potřebujete zbavit. Je to tak, jak to je. Ten, kdo to bude odmítat, to bude neustále někde vidět. Ten Satan je mazaný, takže ho tím bude neustále utloukat, až to toho člověka samozřejmě utluče do fáze, že bude mít nemoc, protože tady se mu uzavírá ta příslušná brána, kde ten odpor dělá. Takže, když se toho budete bát, tak se to bude někde v okolí dít. To všechno kolem vás je jenom jako pohádka, má to kolem vás jenom proplout. Vy tomu jenom dáváte životnost, že na to zaměříte pozornost. Takže pozor, všechno je jinak.

Ptám se protože asi před sedmi lety jsem měla zážitek spojený s pochopením. Dalo by se říci, že jsem poznala lásku s velkým L. A v tu dobu jsem měla pocit, že zlo není, že zlo je pouze nepřítomnost světla, tedy že není, že láska je nejsilnější věcí, co existuje.

Ano. Tak to je.

Pak jsem jednou ale měla velmi živý sen

Ha ha ha, to zase byla nějaká projekce.

..., kdy se mi zjevil starý pán, velmi starý pán a silným, velmi důstojným a důvěryhodným hlasem mi řekl, že zlo existuje.

No, není dokonalý ten Satánek!

Pustila jsem to z hlavy, ale po filmu jsem si to živě vybavila... //Smích// Pak ještě otázka z jiného soudku. Měla jsem také živý sen, nedávno k ránu. Ležela vedle mě osoba, už nevím, kdo to byl, vím, že jsem na ní sahala s cílem uvědomit si, že cítím doteky, mačkala jsem jí paži. Cítila

jsem doteky tak živě, že jsem nedokázala uvěřit, po probuzení, že vedle mě nikdo neleží. Tedy jsem si po probuzení uvědomila, že smysly jsou mentální, tedy my také. Velmi děkuji. Zdravím.

Ano, kdo to zažil, to noční strašení... Já si pamatuji, to bylo tak živé, já jsem cítila (to už je patnáct, dvacet let), jak se mi najednou nadzvedla deka, to cítíš úplně jak závan, já jsem byla na levém boku, a teď se ke mně přicuclo nějaké tělo... V tu ránu začalo bušit srdce: „Do prdele, kdo to je?“ Byla jsem sama doma, bylo to neskutečné. Já bydlím v přízemí, a pozor, mám pořád otevřená okna. A teď jsem si říkala, co budu dělat... Tak jsem chvíli zachovala klid, pak jsem si říkala: „Budu dělat, že spím, nevzbudí mě.“ Jenže pak mi najednou do hlavy skočilo: „Co kdyby přišla maminka. Jak jí to vysvětlím?“ A to mě nasralo, ne tak jako zle, a řekla jsem: „A dost!“ Teď jsem si sedla a on tam nikdo nebyl! To jsem se tedy začala hrozně řehtat.

Pak jsem ještě jednou měla takový zážitek. To byla obrovská tepla a bylo to rok, dva roky, co jsem se rozešla, co z tvrdohlavosti odešel Jirka, a on se pořád nechtěl vzdát, pořád tak nějak kolem broustil, to mně tak nějak samo do hlavy spadlo. A jednou, kdysi dávno, když jsme spolu začali chodit, to zahlédl, já tenkrát ještě ne. On říkal: „Já stejně vím, že ty mě jednou vyhodíš.“ Já říkám: „Ty ses zbláznil! Ne, proč bych tě měla vyhazovat!“ Já jsem to tedy nikdy neudělala. Ale tohle mi řekl, a s úsměvem říká, začal tak žertovat: „Ale to ti říkám rovnou, jak mě vyhodíš dveřmi, vlez oknem!“ A uplynulo těch několik let... Spím, okno otevřené dokořán, jak je to připravené, to je neskutečné, já spím v ložnici, kde je dvojpostel, ale já měla ustláno jenom na té mojí straně, druhá strana byla zastlaná v takové té bedýnce pod postelí, a najednou projekce - Jirka klečel vedle mě na té posteli, a teď nešťastný, úplně bytostně si lehl hlavou na můj hrudník. Teď zase tělo, začalo bušit srdce, a říkám si: „Co budu dělat? Budu dělat, že nevím, spím, spím, spím..., musím zachovat klid!“ Až najednou jsem otevřela oči, a nikdo tam nebyl. Ale to bylo tak živé! Hned jsem šla zavřít okno, pro jistotu. //Smích//

Ale opravdu, ten kdo to zažije, je to opravdu vyloženě fyzické, protože to dělá projekce hmotného vědomí, je to zkrátka dokonalé. Nebo pozor, slyšíte třeba úplně jiné věci, ten člověk vám řekne něco jiného, než vlastně původně řekl. A pak, když to slyšíte, nebo třeba čtete, tak je to úplně o něčem jiném, pak se divíte - ano, ta reakce je nastavená a musí proběhnout. Takže žádné strachy, je zapotřebí milovat i to zlo, které zlem vůbec není.

Drahá Ivanko, mám několik otázek. Za prvé: předtím, než jsem tě začala poslouchat, jsem byla velmi emotivní. Plakala jsem na pohřbech, litovala jsem trpící... a tak dál. Po letech, co tě poslouchám, projevují emoce mnohem méně - nestávám se bezcitná? Nebo jsem špatně něco pochopila.

Ne ne ne, nestáváte se bezcitnou, naopak, ale tu otázku vám tam klade ego, ten strach, že jdete špatně.

Já jsem vždy vysvětlovala, že po čase mi psala moje Petruška, je to asi devět let zpátky: „Hele, mami, já se tě na něco musím zeptat. Víš, je super, když netrpím...“ Dřív byly propady, a pak obrovské štěstí. Ona se ta kláda musí pořád trochu zmenšovat, pak jsou

menší propady, menší radosti, až se blížíte k bodu nula, na té kládě taková ta houpačka, a přesně na tom prostředku, těsně před tím, vám začne našeptávat hmotné vědomí: „Jdeš špatně, ty vole.“

Tobě sice nechybí ty propady, ale chybí ti ty radosti: „To bych měl mít, tu radost.“ A tady začnete váhat, takže potřebujete někoho okolo vás, kdo vás zklidní. A když ne, tak si tam zase trošku zabouříte, a zase je někde propad, ale pomalu to umírá, každý tam jednou doleze. Takže ne, ale tu otázku, jestli nejste bezcitná, tu pokládá ten strach z toho, že jdete blbě. Vy se musíte rozhodnout.

Za druhé: také mám pocit, že se stále více vzdaluji od lidí v mé blízkosti. Často cítím a chápu věci úplně jinak, než to cítí a chápou oni, a raději jsem sama, abych s nimi nemusela nic řešit. Ale co mám dělat, když přitakávat jim nechci, neboť bych jim lhala, a nechci jim ani protirečit, protože by nechápali, co říkám. Vím, že je to z mé strany odpor. No, nevím co s tím.

Ano, v jisté fázi vývoje si pak připadáte trošku jakoby odříznutí, ale to je zase projekce vašeho ega. Vy ve skutečnosti nikdy nejste sami. Ideální je, a já jsem vždy využívala jednu z nejsilnějších zbraní, a to je legrace nebo žert, zlehčit situaci, rozesmát to okolí. Anebo dát nějaký hezký příklad, který to tomu člověku jakoby rozstřílí, nějaký příběh ze života.

Vy víte, že já jsem lidový vypravěč, to mi jde, to mi vždycky šlo. Můj tatínek, když jsem byla malá, mi říkal: „Pamatuj si, ty potřebuješ být tak přesvědčivá (zajímavé, jak mě to Božství připravovalo pro tuhle dobu), že když by to bylo zapotřebí, tak bys mohla lidem vysvětlit, proč má kráva pět nohou.“ Takže ano, asi musíte být silní v kramflecích, to jsem tím vlastně chtěla říct, že si musíte ustát ten optimismus.

On vás Satan bude zkoušet, protože bude předhazovat různé protimluvy, pesimismy, které v tom bude vidět. A vy potřebujete být mistr vždy v tom, že si najdete ve vši hrůze, která tam na vás bude koukat, to dobré, které tam je. A vždy je tam ukryté to dobré. Já už tady mnohé tváře znám, tak vím, že tohle už mnozí vidíte. Ne třeba stoprocentně, ale na těch devadesát procent už ano.

Za třetí: říkala jsi, že se máme chránit dělat dýchací jógové techniky, ale proč by to mělo být škodlivé, když si při tom jen pročistí nervové dráhy, vždyť je to cvičení těla, není to zasahování do karmy. Nebo je to jinak? Říkala jsi, že se máme chránit dělat dýchací jógové techniky.

To jsem neříkala, já jsem říkala bandhy. Bandha je zámek k ovládnutí energie v těle, kdy si pak pomocí vizualizace honíte tu energii v určitém prostoru těla, a tím se vlastně záměrně očišťujete, což už je vůle člověka, to je úplně něco jiného. Když si třeba jdete do přírody jenom dýchat, tak prožíváte vlastně jenom přítomnost. To pozorování dechu, to není nic špatného. Takže pozor, nezaměňovat. Ale neměli byste dýchat proto, se záměrem, abyste třeba přišli o nějakou bolest. Měli byste jenom dýchat, abyste byli v té přítomnosti.

Hodně lidí totiž i špatně dýchá, protože jsou zaměřeni na ten svět, který vás pak nutí zaměřit se na něco jiného. Takže aspoň deset minut denně, když máte třeba pejska a jdete s ním na procházku, a možná je lepší, když jdete sami, tak se skutečně zaměřit deset minut, čtvrt hodiny jenom na dýchání. A uvidíte, budete úplně jako když by vás někdo osprchoval čerstvou vodou, je to strašně příjemné, naplnit si to tělo kyslíkem.

Za páté: pokud se člověk dožije bodu B, //smích//

On se dožije vždy, že...

...má nějaký smysl pro odchozí duši pohřeb? Nebo je to divadlo pro pozůstalé.

Tak, je to dobré z hygienických důvodů... Ano, je to jenom divadlo pro pozůstalé, vám to nic neříká, to je jakoby vám spálili staré šaty, které už jsou děravé, špinavé, vyšlé z módy. Uvědomte si že: prach jsi a v prach se obrátíš. Pozor, vidíte, jak je to iluze. Vy nejste prach a v prach se neobráátíte, ale ve 3D je vám předhazováno, že jste tím tělem, že jste prachem a v prach se obrátíte. Nikdy jste žádným prachem nebyli.

Dobrý večer, paní Ivanko. Poslouchám vás už od roku 2012, vím, že vám zemřel tatínek, měla jste s ním krásný vztah, a vím, že už se znovu narodil. Chtěla bych vám napsat svůj příběh, a zároveň poprosit o váš názor. V minulosti jsem slyšela v přednášce, že je možné prosit do minulosti.

Vy už možná víte, co řeknu. Víte, když jsem začala přednášet na konci roku 2011, tak jsem musela navázat, já jsem vlastně přišla pro hladinu bílé magie, ze které jste se rekrutovali, dnes po letech, jste někdo úplně jiný, to už samozřejmě na sobě vidíte. Dneska máte někdy i výbuchy smíchu, když se někde ozve dotaz, který jste kdysi měli také, ale vy se nesmějete tomu člověku, vy se smějete sami sobě. Jak šokující je ta vaše změna! A o tom to je.

Tady ale chci říct, že tenkrát to byla samozřejmě jedna z možností, jak navázat na bílou magii, protože najednou byste nemohli, já jsem nemohla ustříhnout to spojení toho vašeho vývoje, my jsme se k tomu museli pomalu dopracovat. Proto si uvědomte, proto byly natočeny základní přednášky, které do dneška mají svojí platnost, je tam všechno, ale pro mnohé z vás jsem pak dalších sedm let musela dopodrobna vysvětlovat. Dan v tom dělá obrovskou práci, že vlastně všechny ty věci jsou zaznamenány, takže nikdo nepřijde o ten chronologický proces, když si bude poslouchat postupně, a bude navyšovat informace, které tam přicházely od roku 2011 až do roku 2018, ve kterém jsme dnes. Takže to tady už jednou provždy zůstane i pro lidi, kteří vývojově budou třeba ještě muset zpátky na tu planetu za námi, ale která doslouží jako jejich devítiletka na to dochození - a je to velice důležité. Takže vidíte, že nic není marné. A jednou bude tohle překonané, protože dostanete v 5D úplně jiné úkoly. Já jsem jenom převaděč přes vědomí hmotné do vědomí božského.

Samozřejmě tuto informaci jsem hned využila. Poprosila jsem moje rodiče do minulosti, ať dlouho žijí.

A do pr...

A teď mi právě umřel můj milovaný tatínek. Byl to pro mě šok, ale zažila jsem něco zajímavého, prosím věřte mi, nebyly to jen fantazie. V době, kdy zemřel můj otec jsem byla v práci. Přesně v čase, kdy zemřel můj otec, se mi zjevil jiný blízký příbuzný a oznámil mi, že mě čeká něco radostného, jestli souhlasím, aby se to stalo. Řekla jsem: „Tak dobře, ať se stane.“ A přímo fyzicky jsem cítila, jak něco do sebe zaklaplo - a právě přesně v tomhle čase zemřel můj milovaný otec. Pochopila jsem, že jsem sice prosila do minulosti, ale bod B jsem svojí prosbou nezměnila.

Ano, to ani, proboha, nejde změnit. Ale vy potřebujete pochopit, že to je skutečně radostná událost. V pokoře nemůžete přijít o nikoho. Já jsem současně tady i tam: Duch je i v projeveném světě, přikrytý hmotou, a v neprojeveném je osvobozený od hmoty, ale pozor, ještě uzavřený pod planetu. Planeta vás propustí teprve tehdy, když jste vědomě i tady, za života ve hmotném stavu, osvobození - bez křeče hmoty. Pak nemůžete o nikoho přijít.

Dokonce mi to bylo předestřeno tak šikovně, dokonce abych s tím souhlasila. Ivanko, jaký je váš názor? A je šance, že budu v kontaktu s mým tatínkem? Nemyslím jenom tak, že všichni jsme součástí Boha a všichni jedno.

To už je hmotné úsilí. Nesnažte se, on se přihlásí, když budete přijímat, že odešel. Ano, pozor, to byla i vaše vůle jako Boha, že vám v tomhle věku váš tatínek zemře. Vy jste všechno, vy jste i Duch vašeho tatínka, tohle potřebujete pochopit. Jenom hmota, která reprezentuje oddělenou Duši a návaznost na hmotné tělo, které vypadá a jmenuje se nějak samozřejmě, tak pak jste vlastně závislí na iluzi tohoto světa.

Já jsem vysvětlovala, že třeba jsem doma, mám zavřená okna, a najednou ucítím cigaretový kouř, anebo mi třeba ruce udělají, postaví se tak na volant, teď jsem to myslím zrovna vyprávěla v Košicích, kdy najednou vím, že táta je tam, a v životě bych si předtím nevzpomněla na to, že to dělal, najednou se mi to vybavilo. Ano, občas ty kontakty tam jsou. Nebo když zemřel, tak těch dvacet čtyři hodin po jeho smrti mě přišel pohladit, to byl úplně fyzický prožitek, právě proto, že jsem to přijala. Ti, kteří se s tou smrtí nedokáží smířit, pak prosí... Moje maminka třeba říkala, protože ona ho obrovsky milovala, tak lidsky, asi si myslela, že neexistuje něco víc než ona: „Jak to, že za tolik let on za mnou nikdy nepřišel!“ Až potom, to jsem vám vyprávěla, až on mi tenkrát řekl, abych koupila mamince tu chryzantému, to bylo krásné, a maminka měla asi deset minut pocit a živý sen, že tatínek přijel z Brna, a že se jí jenom zdálo, že zemřel. To byl velký dárek, ale to se událo asi tak už dvacet let po smrti tatínka, takže tam pak udělala hodně velký pokrok. A žila z toho pak ještě hodně dlouho. Ano, jakmile pláčete, křičíte..., neuděláte nic, naopak, vy se oddělujete, takže pak to nemůžete zažít.

Je to tak těžké, když umře milovaný člověk, ví tatínek o mně? Je se mnou?

Ano. Tatínek, když odloží svůj šat, tak ví, kdo je, že je původem Boha, že je oddělenou Duší jenom částečně, iluzorně - a zase si to projde, ale pozor, tady v zapomnění to musíte pochopit. Jinak se pak děje samozřejmě opakují do úplného pochopení. Takže on to teď ví. Je s vámi, ale vy tím, že to strašně hodně chcete, aby tam ten děj byl, tak on s vámi nemůže komunikovat. On by chtěl víc, mohl by s vámi komunikovat víc, když byste přijali, že odešel. Vy na něm totiž visíte. Ve skutečnosti jste všim a on také, ale tohle musíte zjistit tady.

Jak se mají lidé, kteří zemřou? Velmi děkuji.

Mají se moc dobře. //Smích// Vy mu nechybíte, on je totiž s vámi. Vy jste oddělená. Vaše tělo hodí odpor, že tatínek odešel - a jste v pytlí, jste odříznutá od tatínka. Tatínek ne, on odložil odpor, odložil hmotu, takže tatínek je s vámi. Vy opouštíte své milované, když podléháte nabídnutému odporu vašeho těla. Tak neodporujte. Tatínek dosloužil, splnil svůj úkol, přesně jak měl a v době, kdy měl.

Tady jste možná prožila marnost, že si máte přát, aby ty rodiče dlouho žili. Tím si připravujete utrpení. Já jsem nedávno někomu vyprávěla, že moje maminka si tatínka vyzdvihla nad všechny lidi, pak dlouho nic, pak byla Ivanka... Protože maminka chtěla být vždy dokonalá. A Ivanka byla tak nízko pod tím tatínkem proto, že maminka měla pocit, že tatínek chtěl syna a ona to nedokázala splnit, takže selhala. Já jsem byla důvodem jejího selhání. A to jsem vám vyprávěla, že mi nedávno, to je asi půl roku, najednou uprostřed nějakého filmu říká: „Já ti něco musím říct... Já jsem tě nechtěla.“ Tam to bylo takové zoufalé. Já jsem se začala strašně smát, a říkám: „Mami, kdybys to řekla dřív, proč až teď v třiaosmdesáti, já bych ti to vysvětlila. Ty jsi se o mě vždy hezky, vzorně starala. To je dobré.“ Ale tady šlo o něco jiného. Tady ona tím, že si ho vyzdvihla, tak je jasné, že o toho člověka brzy přijde. Ona si myslela, že ji nemůže nic porazit, když je vedle ní tatínek, a že nikoho nepotřebuje, tak se to muselo změnit. Takže bacha, nikoho si nevyvyšujte. Ani nesnižujte. „Bahamaha“ jsme říkali, když jsme byli malí.

Dobré ráno, Ivanko. Už delší dobu se chystám napsat dotaz. A až dnes se to povedlo. Ivanko, kromě tvého učení miluji ještě knihu: Zasněžení, v této knize se pak píše o synech Božích, přičemž doba jejich života na Zemi se datuje tisíc let dozadu. Jak si mám prosím vysvětlit, že planeta nyní porodila osm procent populace, která vystoupí z duality, když již před pěti tisíci lety zde synové Boží dle Elizabeth Haich žili. Tvé učení je pro mě překrásně osvobozující, díky knize Zasněžení pak tuším, že je mnoho toho, co bude jednou možné. Na nic ale nespěchám, neboť z příkladu dcery faraona jasně vyplývá, jak to dopadá, když se učební látka přeskakuje. Takže právě tady a teď žiji obyčejný život, jak nám doporučuješ, a momentálně tak přijímám odpory svého těla, které bouří. Děkuji, objímám, Eva.

Ano, jakékoliv zasněžení, to si pamatujte, je snahou utéct, vymanit se a urychlit vývoj, takže je vlastně odporem ve hmotě. A ona tam skutečně ještě reprezentovala bílou

magii, protože byla pyšná. Tam opovrhovala tou jakoby lůzou, lidmi, kteří mlaskají, hltají, nebyla nad věcí. Ale hlavně nerozuměla Ptahotepovi a on věděl, že ona si bude muset ještě mnoho tisíc let počkat, než to pochopí.

Víte, ono to pracuje maličko, trošku jinak. Hmota, než se vyvine hmotné tělo, já jsem teď nedávno vysvětlovala, že vaše tělo inkarnace po inkarnaci zvyšuje odolnost, proto trpíte. Vy potřebujete trpět, protože tím se zocelujete. To znamená, každou další inkarnací vydržíte víc a víc - a o to jde. Kdyby totiž přišlo vaše Božství v tom nejvyšším stádiu do vašeho těla, tak byste umřeli, to by se vám tělo úplně totálně rozteklo, jak máslo na plotně. Takže z toho důvodu to tady je. Ale protože tenhle děj by byl velice rychlý, existují praktiky vyšších světů 5D. Pánové, vy to také jednou budete dělat. Ženy, zacpěte si uši. //Smích// Z 5D existují výpravy do ještě hodně nízkých planet, v určitém období, tam existují cesty, to vám teď nebudu vysvětlovat, to je zbytečné teď, stejně se jimi nevydáte, jsou pro to určení odolní jedinci s určitým DNA, kdy se skutečně, tak jak psal Daniken, že se oplodňují lidské dcery Země. A je to fuška, nemyslete si. //Smích// To je něco, jako kdybyste dnes vletěli do opičince. Ale pozor, oni to berou jako hmotu, je to na urychlení, my bychom to nestihli ve třetí dimenzi, tam je nastaven vývoj ducha, a ono se to stihne právě s touhle jakoby operací.

To je něco jako křížová výprava?

Ne, není, protože v té páté dimenzi to berete jako svoji vlastní jakoby hmotu.

Takže dokonalost tam také není, koukám.

Ne, je to nastavené v téhle dokonalosti, takže takhle je to brané.

A potom je nějaká šestá dimenze?

Ano, ono je jich 144. Vy jste teprve taková embrya, takže tam se ta dokonalost vytahuje, je to zkrátka nastavené tímto způsobem, a v jisté fázi se tím ten proces dynamizuje. Ta třetí dimenze vypadá jako jádro buňky a zbytek té buňky je obrovský, a to už je potom jakoby Božství. To jádro vždy obsahuje ty nejdůležitější věci a dělá si potom celou tu buňku. Je to přesně tak, jako když se díváte do lidského těla.

Milá Ivanko, mám několik otázek, které mi již delší dobu vrtají hlavou, a na které bych velice ráda znala odpověď. Pro jistotu píš česky, kdybys náhodou měla čas je odpovědět na některé z tvých přednášek, tak bych si toho velice cenila. Za prvé: proč je strach horší emoce než nenávisť?

On není horší, ale je víc častější. Uvědomte si, že lidé, kteří nenávidí se ještě pořád bojí, takže oni se vlastně ve 3D bojí téměř všichni. Něčeho se bojíte, nevím, že budete zkritizováni, že budete nemilováni, bojíte se zvířat, bojíte se, že onemocníte... tam se bojíte strašně hodně věcí, a toho je mnohem víc, než té nenávisť. Má to ale obrovsky stejný dopad, protože většinou to bývá i v návaznosti, i v reakci, která pokračuje. Takže, kdybyste se třeba někoho hodně bála, někdo by tam figuroval jakoby v hmotném těle, tak ho pak kvůli tomu můžete až začít nenávidět. Proto on je takový nejrozšířenější, a je hodně, hodně špatný. Hlavně, strach vám uzavírá první čakru. Jestliže vám uzavírá

první čakru, vy na ní máte základnu, tak vy pak vůbec nejste v těle. Bolí vás obrovsky celé tělo, nohy, hlavně nechcete tady chodit. A přidávají se odpory ještě dalších čaker, protože pak vám je to líto, nenávidíte, zlobíte se... Proto je strach jednou z nejhorších emocí.

Za druhé: vzpomínala jsi, že si musíme projít všemi zkušenostmi po čas inkarnací. Znamená to například, že všechny ženy jsme si musely projít prostitucí?

Ano.

Všichni jsme museli být závislí na drogách?

Ano.

Všichni jsme museli přijít o děti? A podobně.

Ano.

Nebo se to může různit?

Může se to i různit. //Smích// Ano, ale prožili jste si úplně všechno. A pozor, nejenom v jednom osudu. A jak to pomalinku ubývalo, ubývalo a ubývalo, až potom těsně před pokorou přijmete úplně všechno. A pak se to už nemusí dít. Pak se vysvobodíte z těchto věcí, protože i když děj pokračuje, tak už nejste závislí, už to nevnímáte.

Já navážu: asi před půl rokem na Facebooku napsala jedna velmi šikovná paní takovou otázku, která i pro ty lidi tam byla velice důležitá. Já jsem tam krátce před tím někde vysvětlovala (nebo na audiu) a ona na to reagovala. Byl to zase nějaký příběh s mojí maminkou, ty příběhy jsou velice důležité. A ta paní tam napsala, proč to ještě musím prožívat, když už jsem osvícená... A teprve po mé odpovědi jí to došlo. Podívejte se, bílá magie pořád kalkuluje s tím, že se dá osud změnit, to znamená, když něco přestanu dělat, tak se mi to přestane dít, ale myslí si, že se přestane dít i ten děj. Ale to tak není. Osud planety je zkrátka nastaven v DNA, ať se vám líbí, nebo ne. Pořád se planeta bude obrozovat dětmi a staří budou umírat, i když budete osvícení, ale už vám to nebude překážet, protože nebudete mít odpor k tomu ději, takže s vámi to nehne. A takhle já, i kdyby maminka dneska něco udělala, jako že už toho dělá velmi málo, téměř skoro nic, tak mně to nedělá. A naopak, mojí reakcí - nereakcí se ona obrovsky mění. Takže tady pomáhám svému druhému já, vlastně mému vlastnímu já, v reakcích té hmotné složky, které se vlastně zmírňují a umenšují. A ta paní tenkrát říkala: „Wow! Teď jsem to zahlédla. No to neskutečné!“ Ano, vy si vždy, když to Iva řekne, tak to desetkrát uvidíte jinak. A najednou po jedenácté to je něco úplně jiného, to má svůj čas.

Za třetí: jsou všechny bolesti důsledkem psychického odporu? Nebo některé nemusí být? Třeba když zvedáme těžké věci, pak nás bolí záda.

Jsou tu lidé, kteří mě znají a kteří ví, jak obrovské balvany Iva tahá na skalce. Tady někde dneska byl Zdeněk Vainar, někde jsem ho zahlédla, tady je - a on to může

potvrdit. Je to asi půl roku, to bylo někdy na podzim, vid' Zdeňku, jak jsi vozil obrovské balvany a říkal jsi: „Já ti pomohu, já ti ho zvednu a odnesu!“ Já jsem říkala: „Já si ho zvednu sama!“ On: „To nezvedneš!“ Já: „Ne?“ Udělala jsem šup, a odnesla jsem si to... On řekl: „Já se z tebe poseru!“ //Smích// Nebolí mě vůbec záda. To není v tom. Bůh totiž zvedne úplně všechno. Samozřejmě nějaké věci nezvednu, ale v tom smyslu, že když cítím, že na to mám, tak to udělám. A když ne, tak mi pomůže další Božství, a o to si už řeknu, nebo se někde nachomýtně někdo okolo. Takže ano, děláte to všechno vy, vždy, i když to dělá to druhé, pomocné tělo, které tam přijde - a vždycky k tomu dojde. To se ale naučíte vidět až jste fakt úplně bez odporu.

Drtivá většina bolestí je skutečně z období, kdy máte odpor, tam si to musíte odžít. Stav hmoty si musíte odžít. A pak jsou ještě bolesti, které se týkají stáří orgánů, těch je mnohem méně a jsou až ve stáří.

Za čtvrté: jak je to přesně se snažením v duchovní oblasti?

To je průser. To dělá hmota, že chcete být lepší. A je to vlastně odpor k tomu, jací jste. Takže bacha! Vy každý den máte v těle nastaveno jak se posunete, jakým způsobem. Takže pozor, tam máte i nastaveno, že v určité době bílé magie se budete snažit, abyste dostali na prdel a pochopili, že ne. Takže přesně, jak to tam je, vy k tomu dolezete. Nedolezete ani o vteřinu dříve, ani o vteřinu později. Bacha, klepat si na rameno, jak jste dobří, to by byl také průser.

Hovořila jsi, že velká snaha je na překážku, ale není mi zcela jasné, jestli se nemáme snažit vůbec, nebo nějaká malá snaha je OK. //Smích//

Ne, máte žít. Žít, jen žít. Samozřejmě vy musíte projít tyhle průsery, abyste zjistili, že tak to nepracuje. Takže jestli jste si ještě neprožila, tak se snažte. A uvidíte, co to s vámi udělá. Pozor, tedy hodně to bolí.

Za páté? Vzpomínala jsi, že na 3D planetě za námi se už narodil Kristus. Musí i on projít ukřižováním nebo podobným utrpením, aby si lidé jeho učení zapamatovali, je to nevyhnutelný vývoj pro každou 3D planetu?

Ano. Tak, budeme tomu říkat Kristus, u každé planety to má jiný náboj, ale Kristus je v tom smyslu: je to jedinec, který došel ke stavu klidu hmotného těla, které vlastně neútočí. A u nás se třeba jmenoval Ježíš, na každé té planetě jako člověk má samozřejmě jiné jméno, ale je to vždycky v tom smyslu, v jakém jsme to tady zjistili, je to skutečně Kristus. A má to každá planeta. A těch planet je neskutečné množství. Tohle se vždycky děje zhruba dva tisíce let před tím, než ta planeta doletí na okraj 3D, to znamená doby, kdy se považují bytosti na té planetě za hmotu se jménem. A každá ta planeta má ještě své DNA, takže ty bytosti vypadají trošku, maličko jinak. A vyvíjejí se také podle toho, jak si zvolily. Ten svůj vývoj, to už je nastavené.

Za šesté: podle filosofie jógy existují čtyři jury, období, které se stále, neustále obměňují. Jedna z nich je kalijuga - doba Temna. Je to pravda? Když ano, může i v 5D nastat období kalijugy?

Ne. V 5D už ne. Kalijuga patří pouze pro období 3D, dokud podléháte hmotě. A ta kalijuga je období, kdy jste hodně těžce pod hmotou. Moc dobře víte, že my teď končíme, také proto nás to vyhodí vlastně ven, ale jenom část, zbytek se do té kalijugy vrátí. Vidíte, ta kalijuga má svou oblast, a vy se tam vracíte, to není jakože ona nás dožene. Vy si tam skočíte zpátky a moc rádi, pokud budete vnímat za svůj odpor, který vám podkládá ta hmotná složka.

Za sedmé: podle hinduismu se člověk za jistých okolností může narodit znovu jako zvíře. V jednom indickém ašrámu žil zkrocený slon, který byl údajně v předchozím životě padlým jóginem. Může to být pravda?

Ne, ale nemusíte mi věřit.

Za osmé: vzpomínala jsi, že civilizace jsou i na jiných planetách, ale my je vidíme jako neobydlené. Vidí i oni nás jako neobydlenou planetu?

Ano, některé planety my vidíme jako neobydlené, i když bytosti na nich nemusíme vidět jako sami sebe. Za další, ty planety jsou ve 3D obrovsky rozdělené, oddělené různými úseky, i to rozdělení je, že není ta civilizace na 3D tak výrazná, abychom mohli létat pryč. Tyhle technologie přicházejí až na takzvanou svobodnou planetu, která potom neublíží těm dalším. Tady je vlastně pud sebezáchovy Boha v tom celku celého vesmíru, jinak by to nemělo smysl. On si musí prožít ten vývoj jako oplodněná buňka, ty bytosti si to musí prožít, a pak se vlastně zbortí. Je to ten samý princip, jako je u člověka, tak je u buňky, tak je u planety, tak je i u Vesmíru. V Bibli se proto píše: podle sebe jsem vás stvořil... Ano. To ale není, jako že Bůh vypadá jako člověk. Ne. Má princip znovu-stvoření a znovu-sebeobjevování, tohle je nastavené v celém vesmíru.

Za deváté: jak je to s Měsícem a dalšími planetami naší Sluneční soustavy, je tam civilizace?

Víte, jsou věci, které přijdou samy, abyste je objevily. A já si myslím, že je zbytečné po tom takhle pátrat. Vy máte dost starostí sami se sebou, než abyste přemýšleli o tom, kde se co odehrává. Myšlenky vám často odvádějí pozornost.

Víte, já jsem nedávno zažila určitou komunikaci se skupinkou lidí, musela jsem se strašně smát. Pánové i dámy, vy určitě víte, že je teď mistrovství světa ve fotbale. A teď ta skupina řešila, kdo vyhraje, kdo nevyhraje. To všechno bylo k hovnu. Moudrý ten, kdo se nezúčastnil tohoto hovoru. Já jsem se jednou smála se svou starší dcerou: „Luci, kdyby ti kluci věděli, že je to hotové, to by je tedy sklátilo!“ Oni by neměli zábavu, že ano. Musí mít. No, musí mít. A pánové, mimochodem, Chorvati včera porazili Argentinu 3:0. //Smích//

To se Maradona divil!

Ten se obrací v hrobě.

On ještě žije!

Já myslela, že už umřel z toho. //Smích//

Krásný večer, Ivanko.

Hele paní se trefila, předtím bylo ráno.

Už dlouho přemýšlím, zda vám mám napsat. Hlavní důvod je ten, že si nejsem jistá, že odpověď potřebuji znát. Dnes mě ale ego v souvislosti s tímto hodně zlobilo, a tak to zkusím. Bude mi jednatřicet let. Jsem dlouho sama a často se mi opakuje, že potkávám muže, kteří jsou zadaní. A vždy se opakuje to, že se chovají tak, že o mě mají zájem. Když jsem byla mladší, a ještě neposlouchala přednášky, tedy jsem poslouchala hlavně ego, jsem si byla jistá, že jejich zájem je skutečný.

Většinou jsou to vyčůránkové teda.

S přítelkyní se rozejdou, a pak budou se mnou... Nikdy se tak ale nestalo. Je to asi půl roku, kdy mi začal psát kolega z práce. Nežije v České republice, pracuje v zahraničí, takže mi začal volat, psát, ale znova - má přítelkyni.

Hele, do toho zkrátka nevlezu, protože vím, že ten člověk to udělá mně - já pak budu přítelkyní, která bude podváděná. A zasloužím si to. Pozor! Do toho bych vůbec nevlezla!

Znovu se opakuje to, že se ke mně chová někdy až víc přátelsky... Mně je sympatický, ale celou dobu jsem se ho snažila brát jako kamaráda, se kterým si rozumím. To se ale změnilo, když před měsícem přijel do Prahy. Oba jsme byli moc rádi, že se vidíme, můžeme být chvíli spolu, nic víc, nic méně. A moje otázka je: proč se mi tato situace stále opakuje? Sama vím, že proti předchozím zkušenostem se já chovám a vnímám to jinak. Nevadí mi, že přítelkyni má a přeji mu, že je šťastný. A hlavně, i já jsem šťastná, že jsem poznala někoho s kým si velice rozumím. Nepřeji si jako dříve, aby se rozešli a byl se mnou. Teď bych jen chtěla vědět, co se v minulosti stalo, že se mi tento děj pořád opakuje. Samozřejmě nepopírám, že bych ve svých letech chtěla mít stálého partnera a rodinu. Budu velice ráda za odpověď, pokud, tak doufám, že se neobjeví jenom v nahrávkách, já u nich totiž vždy usnu. //Smích//

No, tak uvidíme. Tam zřejmě ještě není takové to pevné zakotvení, že to neudělám. Ono tam může být takové to lákání, a ten Satan toho využívá, a přece jenom, on může přijít nějaký ten Delon, dokonalost... Bacha na Delony! //Smích// Tam není ještě to rozhodnutí, není ta pevnost, i když asi určitý kus práce už tam byl splněný, ale dokud nejste skutečně přesvědčení, že tohle neuděláte, tak se to může opakovat.

Takže máme padla, budu se zase těšit na příště, myslím, že za měsíc je Brno. Tak se dozvíte zase další věci. Bylo mi s vámi zase dobře, takže děkuji za pozornost. A mějte se!

Potlesk.